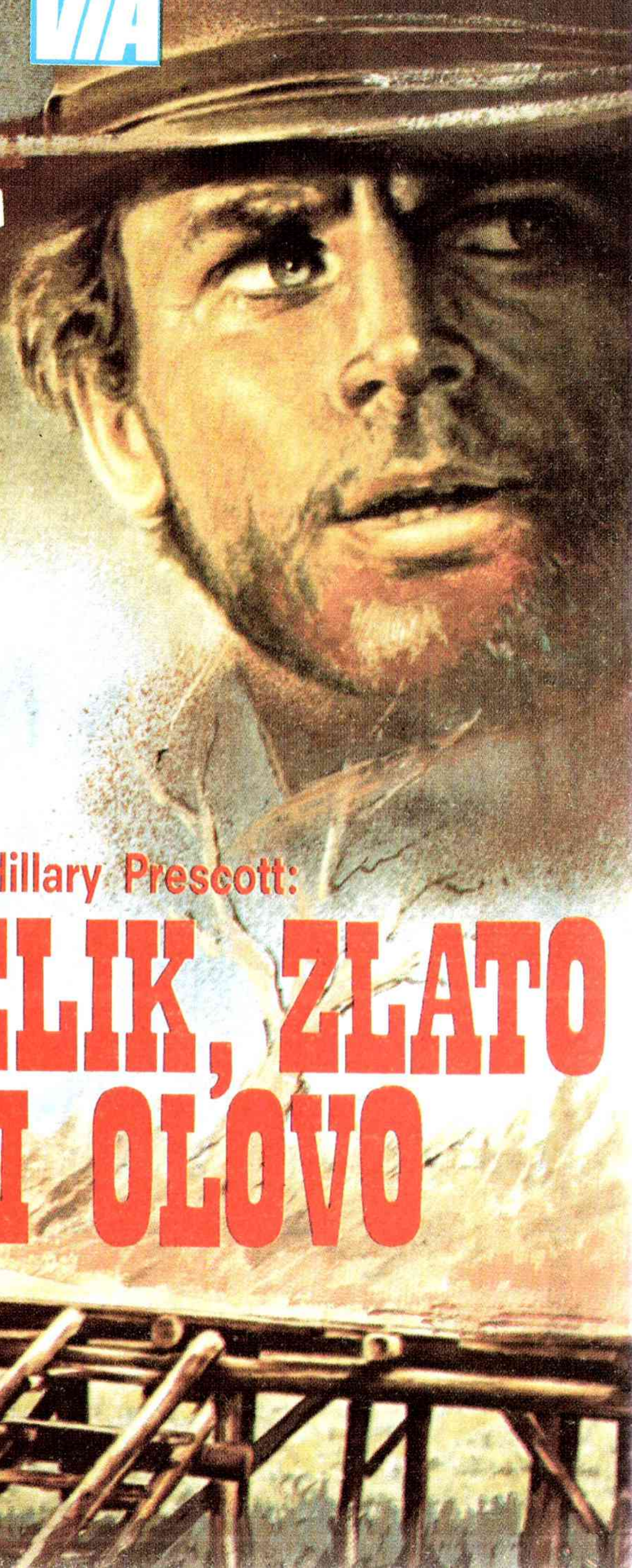

Hillary Prescott:

CELIK, ZLATO I OLOVO

Hillary Prescott:

ČELIK, ZLATO I OLOVO

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK predsjednik
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) —
OOUR Informativno-revijalna izdanja (v. d.
direktora Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavač i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555
Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Tehnički suradnik: Branka Ožegić

Hillary Prescott: Čelik, zlato i olovo
Copyright: VPA
Recenzija: Božidar Stančić

Laso broj 737 izlazi 27. 11. 1987.
u nakladi od 67.000 primjeraka

I

Vrijeme se promijenilo u trenu. Vrelo sunce smijenili su gusti crni oblaci što su se valjali nebom iznad Teksasa. Suhu zemlju ubrzo su okvasile i prve kapi kiše koja je sve žešće padala i uskoro je bio pravi pljusak ledenih kapi što su naprosto šibale, nošene sve jačim vjetrom. Aiken Barclay brzo je obukao kišnu kabanicu, potapšao svoga velikog mustanga po vratu, prošaptao mu nekoliko umirujućih riječi i nastavio jahati ravno u susret mlazovima kiše. Nije bio ljubitelj jahanja kroz oluju ni mučenja svoga konja, koji je sve teže gacao raskvašenim zemljanim puteljkom, ali nigdje u blizini nije bilo nikakvog skloništa. Stoga je samo još jače nabio na glavu svoj stetson široka oboda i potjerao sve uznemirenijega konja. Niz široki obod cijedila mu se kiša ravno za ovratnik, bilo mu je sve hladnije, sve više je žalio i svoga vjernoga konja, ali je uporno jahao dalje.

Sjetno je razmišljao o toj želji za daljinama koja ga je još od malih nogu potjerala iz Missou-

rija, gdje je odrastao. Lutao je Divljim zapadom prvo kao običan pomagač vozara na dugim putovima, potom kao kočijaš, pratilac kočija, šerifov pomoćnik pa i šerif. Okušao se i u nekoliko drugih poslova, bio je običan kaubojski, neko je vrijeme čak vodio mali ranč kao predradnik, ali uvijek ga je nešto vuklo k onim plavičastim planinama u divljini, k nepoznatom, k pustolovinama. Tako se sada našao u Teksasu, dok mu je oluja močila ono malo prtljage što je nosio sa sobom: bisage, smotani gunj i nekoliko stvarčica u dvije torbe prebačene preko konjskih sapi. Naravno, bio je tu i njegov kolt i puška. Potpuna oprema kaubojske litalice.

Nevrijeme, sumrak i prazan želudac uvijek su ga tjerali na razmišljanje o budućnosti i o putu koji je odabrao. Što je bio stariji, sve manje je bio zadovoljan svojim životom. Nije on bio star, tek dvadesetak i osam godina, ali to su već bile godine u kojima su njegovi vršnjaci postajali poslovni ljudi, vlasnici rančeva, glave obitelji.

Hoću li ja ikad upoznati pravu djevojku za sebe, to pitanje najčešće ga je morilo. Bilo je mnogo žena na putu litalice Divljim zapadom, ali Aiken Barclay još nije naišao na pravu.

»Hm«, obrati se sam sebi — »naravno da nije naišao kad ima tako velike prohtjeve. Mora biti lijepa, pametna, brza na revolveru... Nasmije se. Prave želje jednog revolveraša.

Ime Aikena Barclaya bilo je poznato na Divljem zapadu. Poznato po brznoj ruci i mnogim borbama u kojima je sudjelovao. Možda je baš zato i pošao u Teksas, zemlju muškaraca vičnih pištolju. Najlakše je sakriti se u mnoštvu, razmišljao je Aiken. Žudio je za tim da više ne mora izlaziti na dvoboje, da osnuje svoj mali ranč, uzgaja konje i veseli se čoporu dječurlije oko sebe.

Dok je tako razmišljao i prepušten njuhu svog mustanga jahao kroz kišu, iz tih sumornih misli prenuo ga je pucanj puške. Trgnuo se i tek tada mu je sinulo da je to netko pucao na njega. Njegov munjeviti refleks je istog časa proradio i on se bacio u blato potežući usput i pušku iz navlake. Otkotrljao se kroz baricu do male udubine i počeo gledati odakle ga vreba nepoznati strijelac. Tek tada je u tami noći ugledao obrise kuća. Nije ni opazio kad je došao na područje ranča, ali je bilo očito da domaćini baš nisu bili gostoljubivi. Dočekali su ga vrelinom olovom. No kako on nije vidio njih, zacijelo ni oni nisu vidjeli njega. Oblaci su prekrili mjesec, nije bilo nikakvog svjetla i u mrkloj tami Aiken se polako počeo šuljati prema kući

odakle je došao hitac. Polako ju je obilazio i prišao joj sasvim s druge strane. I sâm se čudio kako se lako prišuljao do drvenih zidova kuće, a onda je polako počeo puzati uz njih tražeći prozor. Napokon ga je pronašao. Izvukao je nož i oprezno ga gurnuo između proreza pokušavajući ga otvoriti. Upravo kad je uspio, osjetio je neugodan dodir metala na leđima.

— Dobar pokušaj, stranče. A sad šape uvis! — oštro mu je zapovjedio ledeni glas.

Prokleo je i sebe, i svoje ideje, i svoj sluh, i krajičkom oka pogledao tko je to iza njega. Vidio je samo onižu sposobu u kišnom ogrtaču s kapuljačom.

— Dobro, dobro — uzvratio je umorno — prva runda je tvoja — rekao je glasom kao da se predaje, a onda munjevito ispružio noge udarivši neznanca po koljenima tako da je ovaj tresnuo u blato opalivši usput iz puške u nebo. Aiken je u trenu bio na nogama, ščepao napadača za ovratnik i podigao svoju čvrstu šaku na udarac koji bi zacijelo onesvijestio i bika. No ruku je zaustavio u pokretu. Napadačeva kapuljača je spala i on je gledao u sijedu glavu simpatične bakice koja ga je strijeljala pogledom.

— Ooohoho! Znao sam da su Tesašani opasni, ali sad mi je tek jasno zašto. Kad su mi bake ovakve, onda i mladići moraju biti strašni! — nasmijao se i pustio narogušenu bakicu. I ona ga je gledala pomalo začuveno. Nakašljala se i onda oštro rekla:

— Oprosti, stranče. Zamijenila sam te s nekim drugim. Inače te ne bih ovako negostoljubivo

dočekala. Ali ako bi moju ispriku mogao potkrijepiti jedan veliki govedi odrezak, hrpa pečenoga krumpira i pola litre prave kaubojske kave, pozvan si u kuću.

— Pa, ne zvuči loše — nasmi-
jao se Aiken i predstavio se. —
Aiken Barclay, gospodo, vama
na usluzi.

— Dobro, dobro. Upoznava-
nje ćemo obaviti unutra. Dosta
mi je ove kiše i pucnjave na ko-
ju si me natjerao.

— O tjeranju bi se moglo raz-
govarati, ali slažem se da uđe-
mo u kuću.

Nakon desetak minuta Aike-
novo raspoloženje već se uveli-
ke popravilo. Skinuo je mokru
kabanicu, svoga konja smjestio
u štalu, iščetkao ga i stavio mu
hrpu sijena u jasje, a sam je
sad sjedio za stolom punim jela.

— Još jednom, gospodo, da
vam se predstavim: Aiken Bar-
clay. A s kim ja imam čast?

— Adelaide Baffin.

— Hej, pa ovo je zanimljivo.
Imamo iste inicijale — veselio
se Aiken.

— Odmah sam vidjela da si
mi simpatičan — i dalje je napo-
la narogušeno govorila starica.

— Hajde, prihvati se tog jela,
što čekaš!

— Zar mi nećete praviti druš-
tvo?

— Ha! gdje bih ja bila da je-
dem ovako kasno! Odavno sam
ja svoju večeru pojela. Je li ti
dosta, sinko?

— Pa, bit će dovoljno za prvi
zub — nasmi-je se Aiken i navali
na jelo.

Pošto je popio i pola litre ka-
ve i udobno se zavalio u stolac,
čekalo ga je novo iznenađenje

— kutija pravih havanskih ciga-
ra.

— Jesam li ja došao u dvorac
dobre vile?

— Ne laskaj nego zapali. Na-
vikla sam ja na to. I moj pokojni
je uvijek pušio poslije večere.
Znam ja što muškarcima treba.

— To bi se teško moglo tvrditi
— nakašlje se Aiken ciljajući na
metak koji ga je dočekao.

— Ne budi zlopamtilo. Uosta-
lom, mislim da sam se dobro is-
kupila.

— Svakako, gospodo Adelai-
de. A smijem li znati čemu
imam zahvaliti te metke?

— Rekla sam da nisu bili za
tebe.

— Da, ali komu su bili nami-
jenjeni?

— Tja, mislim da to nije tvoj
posao, ali kad si već gurnuo
njušku u to, onda da ti ispri-
čam. Bili su namijenjeni Maso-
nu Druryju.

— Ne poznajem ga — odgovo-
ri Aiken.

— Čut ćeš za njega itekako
ako ostaneš ovdje. Ostaješ li?

— Da li je to ponuda za po-
sao?

— Ako se pokažeš dobar,
možda ti ga i ponudim, ali ka-
mo si ti uopće krenuo?

— Pa, iskreno da kažem, gos-
podo, krenuo sam za očima, a
kad je zanoćilo, za njuhom svo-
ga konja.

Sad se i starica nasmijala.

— Momak po mom ukusu.
Ako želiš posao, možeš ga dobi-
ti kod mene.

— Polako. Prvo da čujem što
je s tim masonom Druryjem.

— Ubojica i nitkov. Ali jednoj
Adelaidei, i to Baffin, neće on
tek tako stati na kraj.

— Ni u kojem slučaju — na-
smijao se Aiken. — Pogotovo

kad ona tako dobro puca. A što je zgriješio taj Drury?

— Gad se želi dokopati mog ranča. Ali neće do njega doći samo tako. Znam ja zašto je njemu stalo do tog ranča. Zato što ovaj ranč ima jedan stalni izvor vode cijele godine. Hm, zacijelo ima tu još nečega jer i on sam ima nekoliko takvih izvora. Ali ovo je posljednji koji je ostao izvan njegovih šapa. I neće ga nikad dobiti, vjeruj mi!

— Vjerujem — brzo je odgovorio Aiken — ali doista mi nije jasno. Ako on ima nekoliko izvora, zašto hoće i ovaj?

— Želi ih posjedovati sve da može ucjenjivati ostale rančere. Uostalom, tko zna njegove poslove. Možda mu još zbog nečega treba ova moja mala dolina. Tko zna?

— Dolina? Pa to i nije mali ranč!

— I nije! — ponosno je odgovorila Adelaide. — Moj pokojni Jeremiah bio je pravi rančer, jedan od prvih koji su došli u ove krajeve, i zauzeo cijelu ovu dolinu. Kad se prođe kroz nju, dolazi se do velike doline, tamo su svi oni drugi rančeri, a mala dolina ostala je samo naša. I taj prokleti Drury želi se sad dočepati nje. No dok sam ja živa, neće moći! Jeremiah je platio sve što je trebalo platiti za ovu dolinu deset godina unaprijed i ja sam mirna. A Mason Drury može me samo mrziti i noću slati svoje ubojice na mene. Ali zna se stara Adelaide čuvati. Sve je nju naučio njezin Jeremiah!

— Baš mi je žao što ga nisam upoznao.

— Pa, bili ste nekako slični. Samo što je on bio malo zgodniji.

— Ne sumnjam — nasmija se Aiken. — Nego, da li bi se ovdje moglo malo prileći? Ne sjećam se koliko dugo već nisam odspavao u pravom krevetu.

— Naravno, naravno — užurbala se Adelaide. — Odvest ću te u gostinjsku sobu. Ako želiš, možeš se i okupati. Voda je začas topla.

— Blagoslovljena gospodo Baffin — nasmiješio se Aiken svojim najzavodljivijim osmjehom — Nisam ni sanjao da sam ovoliko zadužio sudbinu dobrim djelima kad sam nagrađen gospodom kao što je Adelaide Baffin!

— Prokleti laskavče! Hajde, požuri tamo i svuci se, a ja ću ti prirediti kupelj.

Kad se ujutro probudio, Aiken se dobrih pet minuta nije mogao snaći ni sjetiti gdje je ni što mu se dogodilo. Bila je to nakon nekoliko mjeseci spavanja pod vedrim nebom krupna promjena odmoriti umorne kosti u udobnom i mekom krevetu pod krovom. Zadovoljno se protekao i pritom pokazao snagu mišića lutalice iz Missourija. Brzo se obukao i požurio u kuhinju iz koje su se već širili mirisi omleta sa slaninom.

— O, pa ti si dobro odrijemao — dočeka ga Adelaide. — Jaja su gotova, a kava ti je na peći.

Aiken se obilno poslužio, a onda se nakašljao, široko se osmjehnuo i polako ustao.

— E, pa, draga gospodo Baffin, mislim da je vrijeme da podem. Volio bih prije podneva stići u grad. Kako ste ono rekli da se zove... ovaj vaš velegrad?

— Beaconsfield. Zar nisu čuo za njega?

— Pa, bojim se da nisam. Što je tako slavno u vezi s njim?

— Poznat je po tome što se ondje nekad skupljala proslavljena banda Beaconovih. Po njima je grad i dobio ime.

— O, pa ta banda je odavno povješana.

— Da, ali u gradu još ima bandita poput Masona Druryja — mrko je odgovorila Adelaida.

— Ma sve će se to srediti, gospodo Baffin. Vidim ja da za vas nema teškoća.

— Samo se ti dodvoravaj! Hajde, podi u grad, a ako tamo ne nađeš ništa prikladno, znaj da te kod mene čeka posao.

— Pretpostavljam da ću dobiti pravu predradničku plaću.

— Dobit ćeš hranu i smještaj. Mislim da ti je to dosta, jer ovakve hrane nema miljama uokolo.

— Mogu vam reći da sam radio i za manje nadnice. Poštovanje, gospodo Baffin — naklonio se Aiken, dotaknuo šešir i otišao po konja.

II

Podne se već bližilo kad je pred sobom ugledao krovove Beaconsfielda. Bio je to tipičan zapadnjački gradić s jednom velikom prilično dugom glavnom ulicom, koju su krasila lijepa pročelja, iza kojih su se skrivale male drvene kućice, a začudo je bilo i nekoliko poprečnih ulica. Beaconsfield je bio gradić srednje veličine na Divljem zapadu, imao je nekoliko saluna, dvije konjušnice, hotel, zgradu prevoznike kompanije Wellsfargo, banku, crkvu, školu, jednom riječju, bio je to gradić u procvatu.

Sigurno će se ovdje naći neki

posao za mene, mislio je Aiken. A možda nađem i načina da uložim svojih pedeset tisuća dolara koje sam skupio tokom ovih lutanja. Bilo bi ugodno u ovako lijepoj dolini imati svoj ranč. Nadam se da... osim ako gospođa Adelaida ne pretjeruje s tim svojim Druryjem. Možda i ovdje, kao i u mnogim drugim teksaškim dolinama, jedan gazda želi imati svu moć. Uopće mi se ne ulazi u još jedan kauboj-ski rat. Pronjuškati ću malo, pa ću onda vidjeti što ću, razmišljao je Aiken vežući svog konja ispred saluna.

Ušetao je u polumrak »Srebrnog metka« zastavši na ulazu da mu se oči priviknu na tamu. Istovremeno mu se i nos privikavao na miris, bolje rečeno na smrad duhana, piljevine na podu, znoja, mirisa hrane iz kuhinje. Prošetao je do šanka i zatražio pivo i dvostruki viski.

— Prvi put u Beaconsfieldu? — ljubazno je barmen započeo razgovor.

— Ne bih rekao — odgovorio je Aiken. — Čini mi se da sam već tisuću puta bio ovdje.

— Ne pre nagluj, stranče — ponosno mu je rekao barmen — nije Beaconsfield kao drugi gradići u Teksasu. Mi smo napredan grad. Očekujemo željeznicu.

— Time ćete se usrećiti. Bio sam u gradu koji je dobio željeznicu, ali s vagonima su došli i probisvijeti iz cijelog Zapada.

— Imamo mi dobrog šerifa, a i svi smo vični oružju. Stranče, ovo je Teksas. A čini mi se da ti nisi Teksasanin.

— Hvala bogu, nisam. Nisam jahač usamljene zvijezde. Ja sam iz Missourija.

— Iz Missourija? Kako si ono rekao da se zoveš?

— Nisam ništa rekao.

— Dobro, dobro. Nisam htio biti znatiželjan.

Barmen je otišao na drugu stranu da opere nekoliko čaša. Aiken je povukao dobar gutljaj piva i okrenuo se da pogleda koga ima u salunu. Bilo je podne, vrijeme kad su se mnogi koristili odmorom u poslovima i došli smočiti grlo i odigrati koju partijicu za nekim od stolova prekrivenih zelenim suknom. Tipična slika za gradiće na Divljem zapadu. Duboko je uzdahnuo, popio svoje piće i pitao barmena gdje bi mogao prenoćiti.

— Tri kuće dalje je hotel, ali preporučio bih vam pansion debele Berte.

— Pansion debele Berte? Zvuči mi više kao ime vlasnice javne kuće nego hotela.

— Pa to je i bila prije. A onda je novcem koje je zaradila tim poslom otvorila hotel. I nemoj pogriješiti i podsjećati je na njezinu prošlost. Vrlo je osjetljiva na to — nasmije se barmen. — A i svi je u gradu poštuju.

— Poštivao bih je zacijelo i dok se bavila tim poslom — nasmijulji se Aiken i požuri u pansion debele Berte.

Svoje ime je potpuno zaslužila. Prepoznao ju je odmah čim je vidio njena dva i po metra širine.

— Oprostite, gospodo, da li biste mi mogli reći gdje da nađem debelu Bertu? — uljudno se naklonio.

— A na koga ti ja ličim, stranče?

— Na ljepoticu koju sam poznavao prije deset godina — ozbiljno joj odgovori Aiken.

— Laskavče jedan — nasmija se Berta. — Odmah sam znala da si sav vražji. Imam jednu sobicu za tebe, ali plaćanje unaprijed.

— Čemu ta sumnjičavost? — začudi se Aiken.

— Tako slatkorječiv momak brzo će osvojiti srce neke dame i otići, a možda mi usput i ne plati račun — zajedljivo će Berta.

— Dobro, šefice — pokori se Aiken i dobaci joj zlatnik iz džepa na prsluku.

— Oho! — huknula je Berta od iznenađenja. — Dugo mi već nitko nije platio zlatnikom. Da nisi neki prerušeni bogataš?

— Nisam. Možeš me zvati Aik. Punim imenom Aiken Barclay.

— Aiken Barclay? Da se mi nismo već negdje sreli?

— Ovakvu figuru zacijelo ne bih zaboravio!

— Ha, ha! — nasmije se i Berta. — To ti vjerujem. Imaš sobu dvanaest na prvom katu. Gleda ravno na glavnu ulicu.

— Merci, madame — galantno joj je odgovori Aiken hvatajući ključ u letu i uspne se u sobu. Složio je svoje stvari u mali ormarić i bacio se na krevet.

Zašto ovo radim, razmišljao je. Uzimam sobicu u malom gradiću, razmišljam o kupnji ranča a da i ne znam što bi me još moglo čekati u ovoj dolini. Po čemu je ona drugačija od ostalih kroz koje sam prošao i kroz koje ću proći? Tja, valjda moje šesto čulo. U tom času prene ga iz razmišljanja buka koju je čuo s ulice.

— Prevaranti jedni, svi ste vi potplaćena banda lopuža! Ali nećete vi staru Ady otjerati s njezina ranča! Imam ja još ne-

kog asa u rukavu! — gnjevno je vikala Adelaide Bolfin dvojici tipova koji su je pratili odvratno se cerekajući.

— Prestani s tim svojim glupim prijetnjama, stara kvočko! Skupi svoje prnje i bježi dok si još živa — dobaci joj jedan.

Aiken je u trenu bio na nogama i pojurio niz stube na ulicu. Stigao je na vrijeme da vidi kako jedan od muškaraca naprosto gura Adelaidu u njezin dvopreg i pljeska po sapima jednog od konja tako da je stara dama morala uložiti svu svoju snagu da smiri uzbuđene konje. Obadvojica su se smijala iz svega glasa.

— Kakvo je to ponašanje s damom? — ledeni glas poput pucketanja biča presjekao je njihovo cerekanje. U trenu su se ukočili i polako se okrenuli.

— A tko si ti, stranče? — pitao je jedan mrko motreći Aikena.

— Učitelj lijepog ponašanja, vama na usluzi — nakloni se Aiken ne skidajući pogleda s njih. — Prva lekcija u mom udžbeniku glasi: s damama, osobito starijim, treba se ponašati vrlo pristojno, pridržati dok se penju u kola i nikako vikati na njih — govorio je ozbiljnim poučnim glasom.

— Preporučio bih ti da promijeniš zanimanje i prihvatiš se jednoga mnogo korisnijeg: okretanja na peti i hvatanja magle — procijedi drugi revolveraš.

— Niste savladali ni drugu lekciju, a ta je: biti obazriv s nepoznatim osobama — prekorio ih je Aiken. — A sad, budite tako dobri i ispričajte se gospodi Baffin zbog neuljudnog ponašanja.

— Prije ćeš ti završiti u paklu — prosikta jedan od razbojnika

i maši se za revolver, a gotovo istovremeno posegnuo je za oružjem i drugi revolveraš. No obje su ruke zastale u pokretu jer su obojica gledala ravno u cijev kolta '45, koji nije djelovao nimalo ljubazno ni bezazleno. Bili su zapanjeni brzinom Aikena Barclaya. Potukao ih je u potezanju kao još nitko do tada, a oni ipak nisu bili trećerazredni revolveraši.

— Tko si ti? — promuca viši.

— Rekao sam: učitelj lijepog ponašanja. Lekcija broj tri: kad razgovarate s džentlmenom nikako ne smijete biti naoružani. Zato otkopčajte svoje opasače — Aiken je bio izuzetno ljubazan.

Bez riječi su otkopčali opasače, koji su muklo tresnuli na prašnjavu ulicu podižući bijele oblačiće. Tiho su se okrenuli, uzjahali svoje konje i u galopu odjurili. Bili su to pravi profesionalci. Znali su da ih je porazio jedan od prvoklasnih revolveraša i nisu se zbog toga mnogo sramili. Bili su svjesni svojih vrlina, ali i kvaliteta jednog iz kategorije velikih u koju se očito ubrajao Aiken. Isto tako znali su da odmah moraju obavijestiti svoga gazdu. Aiken je znao tko je taj gazda. Spremio je kolt u korice, veselo se nasmijao, malo zabacio šešir i okrenuo se Adelaidi Baffin, koja ga je gledala iz svoje dvokolice još teško obuzdavajući konje.

— Pa, gospodo Baffin, mislim da smo sad jedan-jedan. Vaš jedan za večeru, moj jedan za sato ve lijepog ponašanja.

— Ih, što nisam nekih četrdeset godina mlađa — nasmijala se Adelaide. — Jesi li možda raspoložen i za jedan ručak?

— Pa, ne mogu reći da nisam, ali obećao sam debeloj Berti da ću biti kod nje na ručku. Ipak, mislim da bismo mogli negdje popiti nešto hladno. Prilično je sparno. A usput mi možete ispričati kako je došlo do ove gužve.

— Prihvaćam — odgovorila je Adelaide. — Idemo u pansion stare Berte.

Kad su ispili piće, Adelaide mu je počela pričati.

— Ono pseto od Druryja potplatio je prodane duše iz katas-tarskog ureda i više nema nikakvih dokumenata o tome da je moj Jeremiah platio sve poreze za deset godina unaprijed, a ja sam pak, izgubila potvrdu. Možda je nisam ni izgubila nego je neki od njegovih dugoprstića došao i ukrao je. Ali, što je, tu je. Oni traže od mene da platim porez, a ja nemam ni centa — s tugom u očima govorila je Adelaide.

— Koliko je to?

— E, sinko, mnogo. Trebala bih platiti za dvije prošle godine i za iduću. Znači za tri godine, a to iznosi ravno tri tisuće dolara.

— Fiju — fućnuo je Aiken. — Tri tisuće dolara! Pa nije malo!

— Naravno da nije malo, ali sitnica u usporedbi s vrijednošću ranča, koji vrijedi sigurno šezdesetak tisuća dolara — procijedila je Adelaide. — A taj gad od Druryja želi se za sitnu lovu domoći mog ranča. Ako ne uspijem platiti, ranč ide na dražbu, a tu će on biti jedini kupac — uzbudila se Adelaide dodajući neke riječi koje se baš ne pristojbe dami njenih godina.

— A kako stoji s kreditom? — pitao je Aiken.

— Onaj zelenaš MacIntosh da mi odobri kredit? Pa on je još gora hijena od Druryja koji ga plaća!

— Možda ja znam jednog bankara koji bi vam mogao posuditi te tri tisuće dolara, i to na dulje vrijeme i bez kamata.

— A tko će ta budala?

— Upravo s njom pijete.

— Ti? Ti bi bio tako blesav da uložiš u izgubljen slučaj?

— Ali, draga moja gospodo Ady — nasmije se Aiken. — Nije izgubljen slučaj investirati u jednu Baffinovu.

— E, u tome imaš pravo. Prihvaćeno! Berti, donesi malo onoga svoga specijalnoga konjaka da zapečatimo dogovor!

Ubrzo je na njihovu stolu stajala litra najboljega francuskog konjaka i oni su veselo nazdravljali jedno drugom.

— Teta, opet piješ? — začuo se glas s ulaza.

Aiken i Adelaide su se istovremeno okrenuli i ugledali lijepu crvenokosu djevojku zajapurenu od bijesa.

— Kad god dodeš u grad, uvijek to završi ovdje kod Berti s bocom konjaka na stolu. Kad ćeš već jednom prestati! Takvo ponašanje u tvojim godinama! — ljutila se djevojka.

— A tko je ovaj raskokodakani pjetlić? — pitao je Aiken motreći djevojku od glave do pete, vrlo zadovoljan onim što vidi.

— Vama se ne obraćam, prostačino jedna — odsjekla je djevojka. — Prestanite me provocirati tim odvratnim pogledom. Razgovaram sa svojom tetkom Adelaidom. Teta, krećemo kući!

— Polako, djevojko — rekla je Adelaida. — Baš sam se najbo-

lje zabavljala s gospodinom Aikenom kad si nas ti prekinula. Dodi da te upoznam. Aik — obratila se Aikenu — ovo je moja nećakinja, gospodica Tracy Montague.

— Drago mi je, gospodice — reče na to Aiken uljudno ustavši i skinuvši šešir.

— Što se ne može reći i za mene — jetko odgovori djevojka. — Uvijek si se družila s barabama najgore vrste — predbacivala je i dalje tetki. — U kakvoj si to gužvi danas bila?

— Tja, dvojica plaćenika onoga odvratnog Druryja.

— Stalno se sukobljavaš s tim Druryjem. Što mu ne prodaš ranč i ne smiriš se?

— Njemu da prodam ranč? Da mi to više nikad nisi rekla!

— Uvijek ću ti to govoriti! — djevojka je bila uporna. Samo praviš sebi poteškoće. Prodaj mu taj ranč, uzmi koliko ti daje, a daje ti dobru cijenu, i dodi lijepo živjeti k nama u grad.

— Pa ni to nije loša ideja — ubaci se u razgovor Aiken.

— Ne znaš što govoriš, Aik — otpovrne Adelaide. — Prvo, moj ranč vrijedi mnogo više nego što nudi taj razbojnik, a drugo, zar možeš zamisliti mene kako se selim ovamo i živim u ovom ružnom, prljavom i skučenom mjestu, i to još s roditeljima ove balavice koja, priznajem, lijepo izgleda i dobra je djevojka, ali roditelji... Svake nedjelje u crkvi, svaki dan u prodavaonici, izvolite, molim, dobar dan, doviđenja, uvijek fini, uslužni, nije to život za staru Adelaidu. Njezina je majka zbilja moja mlađa sestra, ali nikad nisam cijenila ni ono što je radila ni kako se ponašala.

— Da, zato što se ponašala fino i što je uvijek radila pametno i nakon razmišljanja, a ne kao ti, koja si uvijek radila sve bez razmišljanja i na brzinu!

— Prava kći svoje majke, čemu se čudim jer uopće nemaš njezin temperament. Ti si živa vatra, a ona je ledena kao pustinske noći. Hajde, djevojko, smiri se. Sjedni lijepo s nama i gucni malo konjaka.

— Teta, teta — ljutila se Tracy i okrenula se Aikenu. — A i ti, stranče, kako možeš sjediti i piti sa staricom kao što je teta Adelaide?

Aiken se veselo nasmije i promatrajući je od glave do pete odgovori:

— Draga moja paunice, teta Ady zna i sama što je za nju dobro, a što loše. Drugo, ovaj konjak je lijek a ne piće. Treće, izgledaš vrlo ljupko i ne bih imao ništa protiv da se tobom oženim.

— Sjajna ideja! — ushićeno vikne Adelaide. — Sjajna! Odmah se slažem! Tracy, što veliš na to?

Tracy se istog časa zacrvenjela kao paprika, bijesno odmjevala čas tetu čas Aikena, kojemu veseli smiješak nije silazio s lica, iako se on trudio. Lupila je nogom o pod i svečano izjavila:

— Vi ste oboje pijani i neuračunljivi i neću s vama provesti više ni sekunde! — okrenula se da iziđe i uletjela ravno u ruke krupnoga neobrijanog čovjeka koji je upravo ulazio u pansion.

— Hej, ljepotice, kamo tako žurno? Ali odabrala si pravi put u naručje tate Jacksona!

— Pusti me, grubijančino!

— Mala je vatrena! Takve naj-

više volim! Daj pusu stričeku Jacksonu i sve će biti u redu!

— Ma puštaj me! — vikala je Tracy pokušavajući se odmaknuti od zadaha znoja i alkohola. Ali Jackson ju je čvrsto držao oko pasa, a drugom za kosu, privlačeći sve više njenu glavu svojoj. Tko zna kako bi se to završilo da jedna čelična ruka nije uhvatila kosu bradatog diva i povukla mu glavu nazad tako da je pustio Tracy i okrenuo se vlasniku ruke.

— Ovaj je grad čini se pun nepristojnih ljudi i ja ću dobro zarađivati dajući lekcije iz lijepog ponašanja.

Div ga je samo pogledao, zarežao, zamumljao i zamahnuo šakom krupnom kao malj. No Aikena više nije bilo na mjestu gdje je stajao sekundu prije. Sagnuo se i iznad njega je prohujao ubitačni zamah. Uhvatio je zatim Jacksona za obje noge i snažno povukao tako da je teško tresnuo na leđa. No kao da i nije osjetio taj pad. Zamumljao je i brzo se opet osovio na noge.

— Ha! Dobar potez! Čini se da sam napokon naišao na pravog protivnika! — veselo je Jackson trljao ruke. — Sad ćeš osjetiti kako mlati drvosječa Jackson! — zagrgutao je i pojurio k Aikenu. Činilo se da su mu ruke svagdje. Mlatio je njima kao vjetrenjačom i mnogi udarci dohvatili su Aikena u trbuh i prsa, a neki čak i po licu. No, Aiken ih je ipak vješto ublažavao, istovremeno i sam zadajući dobro odmjerene i teške udarce. Prvenstveno je gađao u pleksus gorostasnog drvosječe, znajući iz iskustva da takvi snagatori imaju slabe trbušne mišiće, a glave su im najčešće čvrste i ot-

porne. Sistematski je udarcima obasipao trbuh gorostasa, osjećajući kako on sve teže diše i sve teže izdržava teške udarce.

— Stani već jednom! Stani i bori se kao čovjek! — urlao je Jackson. — Samo letiš! Nisi muha!

A onda ga ravno u usta pogodi snažni direkt. Div je zateturao, pljunuo krv, a tada ga je drugi udarac pogodio ravno u čelo. Slijedio je niz udaraca u srce i u pleksus i on se previo. A tada ga pogodi koljeno ravno u bradu, i to je bio kraj borbe. Skljokao se pred šank i ostao ležati. Aiken je teško disao. Bila je to vrlo naporna borba, mnogo teža nego što je očekivao. Drvosječa Jackson bio je vješt i opasan borac. Aiken je jedva oteturao do jednog od stolova koji je ostao cijeli, a odmah je tamo dohrlila i Adelaide Baffin noseći bocu konjaka.

— Uh, kakva borba! Ovako se ni moj Jeremiah nije tukao! Evo, gucni malo konjaka. U posljednji čas spasila sam bocu da se ne razbije.

Aiken je povukao dobar gutljaj osjećajući tek sad kako ga počinju boljeti udarci koje je primio.

— Divljak! — čuo je kraj uha. — Tek je stigao u grad i već upada u tučnjave. I takav se usuđuje meni spomenuti brak! — Bezobraznik! — zaključila je Tracy i odjurila iz pansiona.

— Ha, ha, vidi ti male! Još je nisam vidjela ovako uzbuđenu! — vikala je Adelaide. — Žao mi je, Aik, što te moram razočarati, ali mislim da nemaš izgleda kod Tracy.

— A zašto? — pitao je Aiken.

— Djevojka je vjerena.

— Nitko nije savršen — odgovori Aiken. — A tko je sretnik?

— Donald McIntoch, bankarev sin, pijavica od čovjeka. Kad taj počne govoriti, ne zna stati. A kad ga vidiš, imaš osjećaj da će se raspasiti ako ga takneš. Sav je mekan. Uopće mi nije jasno što rasna djevojka poput Tracy nalazi na tom kretenu. No, hajde, gučni još jednom, a onda te vozim kući da se dobro odmoriš od ove gužve.

Sljedećih nekoliko dana Aiken je, otkazavši debeloj Berti, proveo na ranču Adelaide Baffin. — Dva — tri dana trebalo mu je da se oporavi od teške tučnjave s drvosječom Jacksonom, a onda je ustao i polako počeo razgledavati ranč. Bio je to krasan posjed, iako je na svakom koraku bilo vidljivo da u posljednje vrijeme nije održavan. Osjetilo se da tu nema muške ruke koja bi se brinula o stoci, o zgradama, o ogradi, iako je stara Adelaide radila sve ono što je bilo u njezinoj moći. Aiken je zasukao rukave i dao se na posao. Popravio je sve što je mogao na glavnoj zgradi ranča, na ogradi glavnoga korala, okupio je konje koji su slobodno lutali po pašnjacima, popravio nekoliko stupova ograde i napravio malu inventuru svega što nedostaje i čega sve ima u radionici, konjušnici i maloj kovačnici.

— Dobro se snalaziš, vidim — rekla mu je Adelaide za vrijeme večere.

— Imaš krasan ranč, Ady.

— Znam, moj Jeremiah bio je vrlo sposoban — ponosno je potvrdila.

— Treba ti nekoliko radnika.

— I to znam — sjetno će Ade-

laide. — Samo gdje da ih nadem? Čime da ih platim? Još jednom ti se moram zahvaliti na one tri tisuće dolara.

— Sitnica — odgovorio je Aiken.

— Ne znam kad ću ti ih moći vratiti.

— Ne uzbuđuj se. Čekat ću dok ih ne vratiš. Kako došlo, tako prošlo. Da ih nisam imao, ne bih ti ni dao. A tvoja rođakinja te ne posjećuje?

— Rođakinja? Koja rođakinja?

— Pa... Tracy.

— A misliš na malu Tracy. Dode, dode, kako da ne. Dobra je ona djevojka. Takvu djevojku ne bi mogao naći na cijelom Divljem zapadu. Bit će ona krasna žena jednom pravom zapadnjaku.

— Pa ne sjećam se da si za toga njezinog Donalda govorila da je pravi zapadnjak.

— I nije. Ne vjerujem da će se ikad udati za njega.

— E baš hoću! — odjeknuo je glas s vrata.

— Oho, djevojko — odgovori Aiken — zar uvijek ulaziš ovako nenajavljena i prisluškuješ što drugi govore?

— Što ovaj odrpanac radi kod tebe, teta Ady?

— On ti je moj novi kauboj — mirno će Adelaide. — Uđi i posluži se kavom.

— Samo skupljaš skitnice. Ni jedan ti još nije donio ništa dobrog.

— Kako da ne — otpovrne Adelaide — pa tako sam upoznala mog Jeremiah, najboljeg čovjeka na svijetu.

— A tako si i ti upoznala mene, Tracy — dopunio je Aiken.

— Jesi li razmotrila moju brač-

nu ponudu? Kako vidim, još si ljepša u smiraj dana...

— Ti... ti... Kakav je to bezobrazluk! Što ovaj čovjek sebi dopušta!

— Čovjek te lijepo pita hoćeš li se udati za njega. Ja ti najtoplije preporučujem da prihvatiš. Isti je takav bio moj Jeremiah kad sam ja pošla za njega. Samo što je Jeremiah bio malo zgodniji.

— Pa, teta, ti si zbilja potpuno poludjela — sad se Tracy već smijala. — Dojaše bilo kakva skitnica i ti odmah hoćeš da se ja udam za njega.

— Zar ti je to skitnica? — uvrijedeno će teta Ady. — Pogledaj ga kako je visok i naočit. Uostalom, mogu ti reći da je došao iz Missourija, da ima nešto love u pojasu oko struka, da se dobro tuče i da je brz na revolveru. Što još hoćeš znati o njemu?

— Dakle, teta Ady, ti doista pretjeruješ. Ali neću uopće s tobom o tome razgovarati. Došla sam ti reći da te tata i mama u nedjelju pozivaju na ručak.

— Hoće li biti prisutan i onaj mlakonja od Donalda?

— Teta! Kako se izražavaš o mom budućem mužu?!

— Pa nisam ništa rekla o Aikenu!

— Teta! Nemoguća si! — prasnula je Tracy, a Aiken i Adelaide tresli su se od smijeha. — Ako tako nastaviš, odmah idem.

— Dobro, dobro, ne ljuti se. Malo smo se šalili. Ali zbilja mi se ne dolazi ako tamo bude i Donald. Hm — odmah se ispravila — možda bih i došla ako bude pozvan i Aiken. Uostalom, on te je spasio u restoranu. Nešto mu duguješ.

Djevojka zbunjeno pogleda u pod, a onda slegne ramenima.

— Pa dobro. Tata i mama će sigurno željeti da mu se zahvale. Neka dođe i on. Ali neka se ponaša kako treba.

— Djevojko, zar još niste čuli da sam ja učitelj lijepog ponašanja?! — dobacio je Aiken. — Budite uvjereni da ćete se ponositi svojim gostom.

Naklonio se i izišao.

— Zaista si nemoguća, Tracy. Kako se to ponašaš prema takvom džentlmenu kao što je gospodin Barclay?!

— Gospodin Barclay?! Najobičniji revolveraš! Sigurno je i ubojica! Čula sam da je jučer sradio one odvratne tipove Masona Druryja koji su te pokušali napasti.

— Evo vidiš da je dobar!

— Svi su oni isti. Nikad nisam voljela revolveraše! Zato mi se i dopada Donald.

— Jao! Molim te ne spominji mi tog slabića i mekušca. Radije mi pomози da operem suđe.

III

— Dakle, stara Baffinová je iščackala odnekud tri tisuće dolara. Tko bi se tome nadao?! — režao je Mason Drury pijuckajući viski, sjedeći podignutih nogu na svom radnom stolu, dok su ispred njega, također u udobnim naslonjačima, sjedila dvojica njegovih prvih suradnika. Na prvi pogled vidjelo se da su obojica opasni momci. Žilavi, koščati, brzi na revolveru, koji im je visio u nisko pripasanim koricama. No mnogo opasnije od njih djelovao je sam Mason Drury. Visok, krupan, širokih ramena, snažno građen, krupnih ali nježnih dlanova, koji su

govorili da se ne bavi nikakvim teškim poslovima nego da ruke njeguje samo iz jednog razloga — radi baratanja koltom. Iz njegovih sitnih malih zlih očiju izbijala je svojevrсна inteligencija. Bio je on opasan protivnik svakome tko bi mu se suprotstavio.

— Vjerojatno joj je novac posudio onaj revolveraš koji je sradio Toma i Nickyja. Priča se da je sad stalno kod nje na ranču — progovori jedan od prisutnih.

— Kako se zove taj tip?

— Čini mi se da sam čuo kako ga barmen zove, Aiken Barclay. ●

Ako je to onaj Aiken Barclay za kojeg ja mislim da je, onda moramo biti vrlo oprezni — kimne zamišljeno drugi revolveraš.

— Što znaš o njemu Johnstone? — upita Drury nervozno ugasivši cigaretu.

Johnson slegne ramenima i počne prilično podrobno opisivati prošlost Aikena Barclaya od dana kad je stupio na revolverašku stazu, preko svih njegovih lutanja i okršaja na Divljem zapadu, do trenutka kad je stigao u Beaconsfield. I drugi revolveraš, zvan Silver Joe, pomno je slušao priču svog druga. Sad se i on umiješao, vučji se nacerivši:

— Da, to je Aiken Barclay. Zovu ga Čelični zato što ima čeličnu šaku. Susreli smo se nekoliko puta i moglo bi se reći da mu nešto dugujem. No za ovih nekoliko godina što se nismo vidjeli on je ostao na istom, a ja sam napredovao. Morat ću provjeriti koliko.

Dok je to govorio zubi su mu

škrgutali odajući njegovu ljutnju i spremnost na sukob, iz kojeg jedan od njih dvojice nije smio izići živ.

— Pa ako misliš da možeš s njim izići na kraj, samo izvoli. Mislim da se moramo pobrinuti i za staru. To što je našla novac, znači da je dobila samo jednu bitku. Hoćeš li to također preuzeti na sebe? — upita Mason Drury Silvera iskapivši viski iz čaše koju je nervozno premetao po ruci.

— Ne. Ja se mogu boriti samo s muškarcima. Ipak sam častan revolveraš. Te svoje prijave poslove možeš povjeriti nekom od svojih puzavaca koji su ti također na platnom spisku — odreže visoki revolveraš i iziđe zveckajući ostrugama.

— Hm, neobičan tip, ali još mi je potreban. Neka prvo pokuša srediti tog Čeličnog. A ti? Ti sredi babuskaru. Jasno? Za to ćemo ti upisati na račun dodatnih petsto dolara. Važi?

— Važi, šefe! — odgovori nehajno revolveraš.

IV

Nedjelja je brzo došla. Dok se umivao i pripremao za nedjeljni ručak, Aiken je razmišljao o Tracy. Zbunjivalo ga je što toliko razmišlja o toj djevojci. U osnovi nije na njoj bilo ništa posebno. Da, bila je vrlo zgodna. vitka stasa, nježnih, tek raspu-palih grudi, temperamentna, vatrena, živahna, u punom sjaju svojih devetnaest godina. Sretao je mnogo sličnih djevojakā u životu, ali Tracy mu je nekako neobično zapela za oko. Ne kao mnogo zgodnih žena koje je zapažao na ulici, u gradićima kroz koje je prolazio.

Ona je na njega djelovala neka-ko drugačije.

— Stari moj — mrmljao je svom liku u ogledalu dok se bri-
jao — da ti nećeš zaglibiti s tom
malom? Da ti nisi ipak ozbiljno
mislio na bračnu ponudu, a ša-
la ti je poslužila samo kao izgo-
vor? Hm, vidjet ćemo danas tog
Donalda, pa ćemo onda razra-
diti plan akcije. Kimnuo je gla-
vom, obrisao ostatke pjene s li-
ca i nastavio oblačenjem dok je
nestrpljiva Adelaide već kucka-
la po vratima uzvikujući:

— Požuri! Nemoj da zakasni-
mo!

Vožnja do grada bila je ugod-
na. Aiken je u laganu dvokolicu
upregnuo dva bijelca iz Adelai-
dine štale, koji su sad polako
kaskali na užarenom podnev-
nom suncu. Aiken je neupadlji-
vo postavljao pitanja o Tracy i
njezinim roditeljima sve dok
stara nije prasnula u gromogla-
san smijeh.

— Što je smiješno? — zabe-
zeknuo se Aiken.

— Smiješno je to što tebi kao
da nije stalo, a postavljaš pita-
nja kao da ideš na vjeridbu a ne
na običan ručak.

— Sva si vražja! — reče Aiken
ošinuvši konje.

— A, nezgodno ti je što sam te
pročitala? Hajde, hajde, ne sra-
mi se. Znam ja da je Tracy zgod-
na djevojka. Živi vražičak kao
stvoren za tebe.

— Čini se da ja nisam stvoren
za nju.

— Takav momak pa da se od-
mah predaje! Samo ti čekaj i vi-
djet ćeš što će biti. Ma ne može
ona ostati s onim kretenom.
Uostalom, upoznat ćeš ga na
ručku.

I upoznao ga je. Donald

McIntosh bio je zgodan mladić,
srednje visine, ugodne vanjšti-
ne, toplog baritona, lijepo i ele-
gantno obučen, finih manira,
uglađen. Naprosto je privlačio
pažnju za stolom. Tracyni rodi-
telji su ga gledali obožavajućim
pogledom, što se baš ne bi mog-
lo reći i za Tracy, zapazilo je oš-
tro Aikenovo oko. Kad se smije-
šila Donaldu, nije to bio smije-
šak zaljubljene djevojke već vi-
še smiješak iz navike, pitanje li-
jepog ponašanja, nasmijao se
Aiken u sebi. »Što li ona samo
traži s ovim tipom« razmišljao
je, zapažajući kako se Donald
ponaša naprosto vlasnički u ku-
ći Tracynih roditelja. Ponašao
se kao da je sve to njegovo, kao
da je on gazda, čak se tako po-
našao i prema Tracy. Aiken se
prene iz razmišljanja, pažljivije
oslušnuvši o čemu se razgova-
ralo za stolom. I Donald, i Tra-
cy, i njezini roditelji nagovarali
su staru Adelaidu da proda svo-
je imanje Masonu Druryju, po-
kupi dobar novac i ode u zaslu-
ženu mirovinu.

— Ha, pa zar vam ja izgle-
dam kao stara baba koja treba
samo da sjedi u stolici za ljulja-
nje, da se sunča na trijemu i živ-
cira sve oko sebe?! To od mene
nećete dočekati! A i što ste toli-
ko navalili na mene?! Vi imate
svoje, a ja imam svoje, i što ću s
time napraviti to je moja stvar!

— Ali draga gospodo Adelai-
de — ljubazno joj je govorio Do-
nald — kao vaš bankar, a i kao
vaš budući rođak prirodno je
da se brinem o vama i vašem
poslovanju. A ono što vi činite
vrlo je neposlovno i neracional-
no.

— To »neracionalno«, ako se
ne varam, znači bez mozga, a

moj mozak još dobro funkcionira. Uostalom, pitajte Aikena.

Svi su pogledali Barclaya, a on je samo slegnuo ramenima i potvrdno klimnuo.

— Onakav ranč ne bi trebalo ispuštati iz ruku. Na krasnom je mjestu, dobro je opskrbljen vodom, ima sočnu travu i bogatu pašu tokom cijele godine; pravi zlatni rudnik, usudio bih se reći. I nema tog novca kojim se to može platiti.

— Točno. To i ja mislim — odobravajući je prihvatio Donald. — Ali gospoda Baffin je na tom ranču sama, nije ga u stanju obrađivati, plaćati sve pristojbe, i zbog toga, bojim se, može propasti.

— A zar će to dopustiti njen budući rođak i bankar koji vodi računa o njezinim poslovima? — ironično ga zapita Aiken.

— Pa zar očekujete da ja radim kao kaubojski?

— Tja, barem biste uhvatili boju.

— Mmm da... — nervozno se uzvrpolji Donald i okrene se Tracynom ocu pokrećući razgovor o nečem drugom, dok je Tracy sva zajapurena pogledala u tetu Ady i šapnula joj:

— Rekla sam ti da taj čovjek nema nikakvih manira. Kako je samo mogao ovako razgovarati s Donaldom?!

— Hi hi hi — cerekala se starica — baš mu je dobro odbrusio. I ima sasvim pravo.

Na Tracy se vidjelo da misli isto što i teta, ali da mora braniti svog vjerenika.

Ručak je tekao u vrlo usiljenoj atmosferi tako da su se Adelaida i Aiken ubrzo oprostili od svojih domaćina, ljubazno im zahvaljujući na gostoprimstvu.

Kad su se našli na prašnjavoj ulici, oboje su se pogledali i istovremeno prasnuli u veseli smijeh. Aiken predloži:

— A što misliš o jednoj dobroj kaubojskoj kavi kod debele Berte?

— Pa, ako je irska kava, onda može — vragolasto mu je namignula stara, uhvatila ga pod ruku i povelala u pansion debele Berte.

— Žuriš nekamo, Čelični? — prekinuo je njihovo čavrljanje tihi, ali metalno-ledeni glas.

Aiken zastade, polako odgurne Adelaidu od sebe, a tek onda se vrlo sporo okrene. Ravno-dušno naslonjen na stup verande saluna stajao je Silver Joe.

— Zdravo, Silvere — mirno ga pozdravi Aiken. — Dugo se nismo vidjeli.

Kao da se sprema na dug i ugodan razgovor, Aiken je posegnuo ljevicom u džep prsluka, izvadio papirić i nešto duhana i počeo zamatati cigaretu samo lijevom rukom. Desnica mu je opušteno visjela niz bok. Staroj Ady odmah je sve bilo jasno. Pohitala je nazad u kuću svoje sestre i uzrujano pokućala. Otvorila joj je Tracy.

— Što je, tetko, jesi li nešto zaboravila?

— Onaj Druryjev revolveraš, Silver, pozvao je Aikena. Aik sad s njim razgovara i mota cigaru ljevicom.

I Tracy je odmah sve bilo jasno. Šuteći je požurila za Adelaidom i zastala na trijemu s kojeg su mogli vidjeti dva čovjeka kako stoje jedan naspram drugog, naoko razgovarajući prijateljski i opušteno.

— Čini mi se da ti dugujem

nešto još iz Wichite — započeo je Silver Joe.

— Pa, koliko se sjećam metak koji su ti izvadili ostao je kod doktora Abramsona, a on ga je poslije dao meni. Znači, ne duguješ mi više ništa.

— Ha ha ha — nasmije se revolveraš. — Dugujem, dugujem, i te kako. Dugujem ti jedan drugi metak. Nosim ga već dugo. Na njemu je napisano tvoje ime.

Dok je to govorio, revolveraš je ispod oka gledao nogostupe okolnih kuća. Odjednom su se u blizini naćickali ljudi. Ništa nije bilo tako zanimljivo niti je tako privlačilo masu kao dvoboj. Silver Joe je želio da što više ljudi vidi taj dvoboj. Dvoboj u kojem će Silver Joe poslati na drugi svijet Čeličnog Aikena.

— Jesi li se ispovijedio danas? — i Aiken je bio vičan revolveraškim razgovorima, iako se osjećao pomalo umoran zbog toga banalnog razgovora, kojem su svi znali završetak, ali koji je bio neminovni dio tradicionalnog dvoboja. Aiken je odlučio poštovati sva nepisana pravila. I u njemu je bilo nešto od onoga lažnog ponosa revolveraša do kojeg je držao i čovjek tipa Silvera Joea.

Silver lagano iskorači iz sjenke i stane nasred ulice. Sad su obojica stajala u crvenkastoj prašini, udaljeni petnaestak metara jedan od drugog.

— Kupit ću ti lijepi vijenac — nastavio je Silver u istom tonu.

— A ja ću ga umjesto tebe platiti cvjećaru — nadoveže Aiken.

Pažljivo je motrio protivnikove oči. Nije želio potegnuti prvi. I to je bio dio kodeksa časti re-

volveraša. Pokušati da ne potegne prvi. Taj razgovor i izazivanje suparnika bila je zapravo želja da se protivnik iznervira i povuče prvi. Jer odgovoriti na protivnikovo potezanje, značilo je dobiti svojevrstan oprost. Bio bi to samo odgovor na napad. Istovremeno, to je značilo i pobjedu u malom psihološkom ratu. Aiken Barclay ga nikad dosad nije izgubio. No nije ni Silver Joe.

Aiken je odlučio da bude neposredan. Bio je to jedini način da izazove protivnika.

— Koliko si plaćen za ovo, Silvere?

— Ništa. Činim to iz čistog zadovoljstva. Zbog duga i poštovanja prema tebi.

— A, hvala! Nisam očekivao da ću velikog Silvera Joea naći na strani onoga tko se bori protiv stare i nemoćne žene. Zar si na to spao?

Silver Joe je počeo škrgutati zubima.

— Ja s tim nemam ništa. Imam samo s tobom, a nakon toga ću uzjahati svoga konja i otići.

— Bojim se da nećeš, stari moj. Odnijet će te na Boot Hill i na križ na tvom grobu urezati samo nekoliko riječi: Poginuo od metka.

Bilo je to previše za Silvera Joea. Oči su mu se polako stisnule i munjevito je potegao svoj revolver. Bilo je to jedno od najbržih potezanja koje su vidjeli stanovnici Beaconsfielda, možda čak najbrže od vremena bande po kojoj je gradić dobio ime. Činilo se da je odjeknuo samo jedan hitac, no iz oba kolta izlazio je plavičasti dim. Iako je posegnuo za svojim oružjem djelić sekunde nakon Silvera

Joea, Aiken je bio brži. Onoliko brži koliko je dovoljno metku iz revolvera da stigne do protivnika i omete ga u točnom gađanju.

Nitko od promatrača nije znao tko je promašio a tko pogodilo. Obojica su stajala ne mičući se i gledali jedan drugoga. Onda je Silveru Joeu ispao revolver iz ruke i on je polako klonuo na koljena. Još jednom je pogledao protivnika koji mu je lagano prilazio i opružio se. Aiken mu je prišao i okrenuo ga na leđa. Već staklastim pogledom gledao je Silver Joe, a onda se uz napor nasmiješio i nešto nerazumljivo promrmljao.

Bile su to njegove posljednje riječi.

Aiken spremi revolver u korice i krene k Adelaidi.

— Pa, mislim da ćemo onu kavu zamijeniti čistim konjakom.

Onda se okrenuo i pošao. I Adelaide i Tracy pošle su za njim.

* * *

Dok su ispijali konjak, razgovarali su o raznim stvarima. O tome kako je te godine kišno razdoblje malo zakasnilo, kako prikupljaju novac za još jednog učitelja, kako željeznica sporo napreduje. Aikenu je pomalo bilo smješno dok je promatrao brižna lica dviju žena kraj sebe. Znao je kako one misle da se on sad osjeća bljutavo i na neki način tužno. Jest, nije ugodan osjećaj ubiti čovjeka, ali isto tako Aiken je znao da nije imao drugog izlaza i da je Silver Joe bio revolveraš koji je smrt zaslužio, koji je, uostalom, s tom smrću živio svaki dan. Znale su to i

Adelaide i Tracy i finim ženskim nagonom točno su pogodale tok njegovih misli. Zato je polako i raslo raspoloženje u njihovu malom društvu. Naravno, dobro podgrijano konjacima. A onda je Adelaide urotnički namignula Aikenu i rekla da mora poći.

— Vrijeme je da obavim ono zbog čega sam i došla u grad — rekla je tobože nevoljko. — A nisam došla samo zbog onoga divnoga nedjeljnog ručka već moram posjetiti moga starog prijatelja advokata Michelsona. Brzo ću se vratiti. Za jedan sat. A vi me dotle pričekajte i nemojte se jako svađati.

Ustala je i, za svoje godine nekako previše poletno, izjurila van.

— A što je značilo ono namigivanje? — upitala je Tracy kad su ostali sami.

— Pa, vjerojatno mi je željela reći da nema ništa protiv toga da nastavim svojom šalom u vezi s našim brakom. Nadam se da se zbog toga ne ljutiš. Ipak je to sve samo šala.

— Da sam je shvatila ozbiljno, ne bih sad bila ovdje s vama. A i nije baš tako osobito zabavna — odgovorila mu je pomalo zbunjeno Tracy.

Aiken se osjećao čudno sjedeći ovako s djevojkom u restoranu i razgovarajući poluozbiljno-polušaljivo.

— Simpatični su mi tvoji roditelji — napokon je pronašao temu za razgovor — iako mi se čini da nekako previše respektiraju budućeg zeta.

Tracy se nelagodno nakašljala, očito tražeći riječi za odgovor.

— Svatko bi bio zbunjen kad

budući zet dolazi na ručak, zar ne? A i vežu ih određeni poslovni odnosi.

Aiken je začuđeno podigao obrve.

— Poslovni odnosi? Imate možda nekih teškoća u prodavaonici?

— Ne, ne — prebrzo je odgovorila Tracy, a onda uzdahnula: — Da, imamo nekih. Očekujemo da nam pomogne banka Donaldova oca. Ali ne želimo da to bude zbog našega budućeg braka.

— Oprosti na upletanju, sasvim bez zlih namjera, ali ne činiš mi se osobito zaljubljena u svoga budućeg muža.

Tracy je skrenula pogled, a onda prkosno odmah podigla glavu.

— Donald je najdivniji mladić kojeg sam upoznala. Tako je dobar, pažljiv, obziran i tako lijepo zna pričati. Ja sam u njega zaljubljena kao što je svaka djevojka zaljubljena u svoga budućeg muža.

— Ha, ha — nasmije se Aiken.

— Moja majka nije bila zaljubljena u mog oca kad se udala za njega. Da budem precizniji, moj djed ju je prodao mom ocu, čini mi se za nekih dvanaest zlatnih orlova. Poslije su se vrlo dobro slagali. Moja majka je plemićkog porijekla. Učila je oca lijepim manirima, a on, stočar s Divljeg zapada, učio je moju majku dužnostima pionirske žene. Tako sam ja nekako mješavina njihova dva utjecaja. Od majke, britanske plemkinje, naučio sam lijepo ponašanje s dobrim i uglađenim ljudima, a od oca sam naučio kako se ponaša s grubijanima i revolverašima. Ne bih pouzdano mogao reći

koja mi je od te dvije škole korisnija.

Tracy ga je zamišljeno gledala. Sad ga je vidjela u sasvim drugačijem svjetlu. Više nije u njemu gledala krvoločnog revolveraša. Znala je ona kakav mora biti čovjek na Divljem zapadu. U toj divljini nisu važila pravila ponašanja gospodskih salona. Tu je mogao opstati samo onaj tko je imao jače mišice i brže izvlačio revolver. Jedino nikad nije mogla prihvatiti ubijanje iz zadovoljstva i bez potrebe. A sad je polako stjecala uvjerenje da ovaj čovjek upotrebljava revolver samo kad mora. Pažljivije ga je promatrala ispod svojih gustih trepavica, hladeci se rupčićem koji je izvukla iz rukava. Aiken je bio oštih crta lica, pomalo grubih od sunca i vjetra kojima je često bilo izloženo. Borice oko očiju odavale su čovjeka sklona humoru. Nije bio neki ljepotan, ali je zračio sigurnošću i nekom povjerljivošću. Na svoj način bio je privlačan. Možda zbog toga što se razlikovao od drugih mladića koje je upoznala u Beaconsfeldu, pa i od lutalica koji su gradićem prolazili. Žena je bilo malo na Divljem zapadu u to vrijeme i svaka djevojka, osobito mlada i lijepa poput Tracy, bila je stalna meta nasrtljivih kauboja. Ježila se od njihova sirova udvaranja, neki put grubih pokušaja u želji za prijateljstvom ili nečim više. Aiken Barclay nije činio ništa od toga.

Odmah je shvatila i njegovu šalu o braku, a samu sebe je prekoravala što je reagirala tako snažno, možda zato što ju je odmah počeo zanimati. Pomalo ju je i plašilo što se tako ugodno

osjeća u njegovu društvu, jer nije to željela. Željela je biti vjerna svome vjereniku i ispuniti riječ koju mu je dala i ona i njezini roditelji. Zato je brzo ustala i još brže progovorila:

— Moram ići. Čekaju me kod kuće. Sigurno se pitaju zašto sam tako dugo ostala vani.

— A kako to da te vjerenik nije potražio? — upita je Aiken.

— Vidjela sam ga na ulici za vrijeme dvoboja. Sigurno se brzo vratio u kuću. On baš ne voli krv i ubojstvo.

— A voli li to netko?

— Revolveraši sigurno vole! — prkosno je odgovorila, okrenula se i pošla prema vratima. Tamo se gotovo sudarila s tetkom.

— Kamo tako žurno, djevojčice?

— Imam posla kod kuće i dosta sam vremena potratila s vama! — nabusito je odgovorila djevojka i otišla.

— Hej, pa vas dvoje ste se ozbiljno zakvačili! — primijeti Adelaide.

— Nismo. Baš smo ugodno razgovarali. I mogu ti reći da mi se doista počinje dopadati.

— Cijenim iskrenost. Jesi li za još jedan konjak? Ja sam obavila dobar posao i voljela bih to zaliti.

— S tako šarmantnom damom uvijek! — galantno odvrati Aiken pozivajući debelu Bertu da im se pridruži u toj maloj, za njih zapravo nepoznatoj proslavi.

V

— Samo dva para, gospodo! Bojim se da ste mislili kako imam nešto više! Ali samo dva para! Žao mi je! — smijuljio se

Mason Drury slavodobitno kupci ulog sa stola i uživajući u blefu kojim je pobijedio svoje suigrače u partiji pokera. — Morat ćete mnogo bolje igrati želite li izblefirati starog Masona. To još nikom nije pošlo za rukom!

— Šefe — prekinuo je njegovu samohvalu revolveraš Johnson. — Upravo sahranjuju Silvera. Hoćeš li poći?

— Na sprovod tog idiota? Što je tražio, to je i dobio! Za ono što je činio, ja sam ga plaćao. A »časni izazov« Čeličnog Aikena, pa to se gotovo ni ja ne bih usudio! Na Boot Hill ću poći samo kad me tamo budu odnijeli — hladno je odgovorio. — Želi li netko novu rundu?

No partneri su samo odmahnuli glavom i udaljili se.

— Što je s tvojim zadatkom? — upita Mason Johnsona.

— Radim na njemu, radim. To mora biti nesretni slučaj, zar ne?

— He! Lukav si ti, lukav! Čini mi se da zavređuješ Silverovu plaću. Obaviš li sve dobro, ti si broj jedan!

— Ja neću napraviti grešku da izazovem Čeličnog. Postoje i bolji načini — naglasi Johnson odvratio se cereći.

* * *

Prošlo je još nekoliko dana od onoga nedjeljnog ručka i Aiken je još obavljao radove oko kuće na ranču Adelaide Baffin.

— Ako ovako nastaviš, uskoro ti revolveri neće lako ležati u šaci! — govorila mu je Adelaide pomno ga motreći. — A zapravo se bojim da će ti uskoro vrlo, vrlo trebati.

— Ne boj se, Ady. Ako bolje pogledaš, vidjet ćeš na ovim ru-

kama ožiljke od lasa. Ja sam ipak više kauboj nego revolveraš. A osim toga, ne zovu me bez razloga Čelični. To je zato što imam čeličnu kožu na rukama. Nimalo joj ne škodi dobar pravi rad na ranču.

— Dopada ti se moj ranč? — po stoti put pitala je Adelaide.

— Divan je! Nisam vidio mnogo ovako lijepih rančeva. Čini mi se da potpuno razumijem Druryja što ga se želi dočepati — iskreno se oduševljavao Aiken.

— Ne spominji mi tu gnjidu! Željela bih da mu netko dode glave!

— Hoće, hoće. Takve bitange uvijek na kraju nalete na metak. Nego, ima li danas štogod za ručak? Ja sam već strašno gladan!

— Imamo divan ručak, upravo nam ga kuha debela Berta.

— Što je? Zar nam je došla u goste?

— Ne, ali pozivam te na ručak kod nje.

— Zar po ovoj vrućini i ovako gladni da se vozimo nekoliko kilometara?

— Ne plači kao baba. Ako te zovem u grad na ručak, onda za to imam i dobre razloge. Prvo, Berta bolje kuha od mene. Drugo, moram ti nešto pokazati i saopćiti što mogu samo u Beaconsfieldu. Treće, moramo nešto proslaviti što će ti postati jasno kad ti pokažem ono drugo. Četvrto, možda sretnemo Tracy. Dakle, što je onda s tim pozivom?

— Jednostavno prihvaćeno!

— huknu Aiken bacivši šešir u zrak i vrisnuvši poput Apaša odjuri da se umije.

U gradu je vladalo popodne-

no mrtvilo. Teksaško ljeto zna biti ubitačno, a te je godine bilo jedno od najtoplijih. Aiken i Adelaide svaki čas su rupčićem brisali čelo i vrat proklinjući topli vlažni zrak. Čim su ušli u restoran, odmah su naručili veliku čašu ledenog piva veselo čavrljajući s debelom Bertom.

— Nadam se da danas neće biti nikakve gužve — uzdahnula je ona kad ih je vidjela. — Čim vidim ovoga visokog iz Missourija, odmah moram spremati namještaj. Prošli put ste mi u tučnjavi izlomili pol inventara.

— Nadam se da je Jackson sve platio — zabrinu se Aiken.

— Naravno da jest. Voljela bih vidjeti toga koji će Berti ostati dužan. I moram ti još reći da te srdačno pozdravlja. Kaže da ga još nitko nije tako premlatio, a on cijeni dobre borce i želi da mu budeš prijatelj.

— Što se mene tiče nema poteškoća — slegne ramenima Aiken. — Ali molim vas, požurite s tim ručkom. Još minutu i nećete ga imati kome ponuditi jer ću ja biti mrtav od gladi!

— Dobro, dobro, evo ga, stiže!

U razgovoru i smijehu prošao je ručak, a onda je Adelaide ustala i, ništa ne govoreći, uz tajanstveni osmijeh, izišla.

— Ne znam što joj je. Nešto neobično smjera. Ali valjda ćemo uskoro saznati. Rekla je da će nam nešto pokazati i da ćemo to nešto proslaviti.

— Čim stara Ady Baffin nešto radi, znaj da je to pametno, sinko!

Dok su tako čekali da se Adelaide vrati, začuli su vrisku na ulici i neobuzdani topot kopita. Aiken je odjednom osjetio zeb-

nju oko srca. Pogledao je Bertu i učinilo mu se kao da je i ona nešto osjetila. Istovremeno su skočili i pojurili k vratima. Kad su istrčali na ulicu, vidjeli su grozan prizor. Nekoliko metara dalje niz ulicu, neobično, kao izlomljena, ležala je stara Adelaide. Aiken je potrčao do nje i kleknuo podigavši joj glavu. Iz usta joj je curila krv i na prvi pogled mu je bilo jasno da posljednji trenuci života istječu iz nje.

— Aiken — prokrkljala je posljednjom snagom — ipak sam zeznula onu bitangu! Prekasno me ubio. Nikad neće ostvariti svoj naum! U mojoj torbici ćeš naći sve papire. I ne zaboravi staru Ady. Ni ti, ni Tracy. Želim vam sreću!

Rekavši to, zakašljala se, na usta joj je prokuljala krv, trgnula se i zatvorila oči zauvijek.

Berta je zajecala, a Aiken je teškom mukom susprezao suze. Osjećao se kao kad je izgubio majku. A onda se polako uspravo. Ovaj put izgledao je kao pravi revolveraš. Surov i bezosjećajan. Polako se okrenuo skupini ljudi što je stajala na ulici pored kola i zapjenjenih konja. Prišao im je, mrko ih motreći.

— Što se ovdje dogodilo? — tiho je upitao revolveraša Johnsona koji je stajao ispred skupine.

— Nesretan slučaj — slegnuo je ovaj ramenima — konji su se nečega uplašili i pojurili ulicom. Naletjeli su baš na staru Baffinovu dok je prelazila i vidite što se dogodilo.

— A ti si, crve, stajao i gledao. Nisi brzo potegao svoj kolt da pogodiš životinje. Nisi ni pri-trčao da ih pokušaš zaustaviti. I

ti naravno, kao ni ova banda tvojih pasa kraj tebe nemate pojma ni o čemu. Ali sad barem znate što se događa. Vidite i mene i moj kolt. Sad ćete lijepo svi potegnuti oružje. Četvorica ste. Dovoljno. Ja sam nešto snažniji od obične starice, ali sad ćete moći nešto uraditi. Ona nije mogla ništa. A ja vama pružam priliku.

— Aikene, nemoj! — čuo se uzvik. — Bila je to Tracy, koja je također pritrčala. No Aikena ništa nije moglo zaustaviti. U njemu se probudio onaj drevni nagon za osvetom i želja za kažnjavanjem ubojica. Nije osjećao nimalo sažaljenja prema njima. U njemu su samo bujali gnjev, i žalost, i želja za pravednom kaznom.

— Hajde, potežite! Sad ste kukavice! Želite da vam pucam u noge? Vi gnjide! Kukavice! — nastavio ih je vrijedati, a oni su ga samo gledali, uplašeni, znajući koliko je brz. I Johnson je bio uplašen. Nije očekivao izravan sukob.

— I poruči svom gazdi da će i njega snaći ista sudbina. Uspjeli ste me izazvati! A Čelični Aiken takvima ne oprašta. Sad ću brojiti do tri. Ako ne potegnete, potegnut ću ja! Jedan, dva...

— Pa nas je četvorica — prosikta Johnson i posegnu za svojim oružjem. Posegnula su i ostala trojica, ali Aiken je bio za klasu bolji od njih, mnogo brži, i ovaj put nemilosrdan. Izvukao je svoj šestometkaš i munjevito udarajući dlanom po okidaču ispalio četiri metka i četvorica razbojnika ležala su u samrtnoj agoniji na vrućem pijesku ulice.

Kao da se ništa nije dogodilo Aiken je spremio revolver u ko-

rice i okrenuo se Berti koja je još klečala kraj Adelaide.

— Da se nitko nije maknuo!
— čuo se glas.

Aiken se hitrno okrene i ugleda još trojicu revolveraša zastavljenih u pokretu dok je u njih bila uperena puška. A pušku je držala Tracy.

— Zar s leđa? — prosiktao je Aiken i opet polako spustio ruku. Izvukao je revolver i brzo ga dopunio do šest metaka.

— Sad ste vi na redu!

— Ne, Aikene, molim te! Dosta je bilo! — molila je Tracy.

Aiken ju je pogledao i dok ju je gledao onako uplakanu, ali odlučnu s puškom u ruci, pogled mu je omekšao.

— Dobro. Sad se gubite!

Brzo su se okrenuli, uzjahli i nestali. Tracy je spustila pušku i prišla Adelaidinom tijelu. Aiken je podigao staričino tijelo i unio ga u kuću. Osjećao se strašno prazno.

Prošla su dva dana od nemilog događaja, a Aikena i Tracy pozvao je advokat Michelson. Ušli su u njegov ured.

— Žao mi je što vas moram pozvati zbog ovakvoga tužnog događaja. Stara Ady bila je i moja prijateljica. Ali moram obaviti tu formalnost oko oporuke.

Aiken je začuđeno podigao obrvu i upitao:

— Što ja imam s tim?

— Čut ćeš. Dakle, po volji stare gospođe Baffin njezina jedina nasljednica je gospođica Tracy. Nasljeđuje sva njezina pokretna i nepokretna imanja pod jednim uvjetom, a taj je — stari se advokat nasmiješio krajičkom usta — da se uda za gospodina Aikena Barclaya...

— Štoooo?! — uzviknula je Tracy.

— Samo polako, gospođice Tracy. A ukoliko na to ne pristane i ne vjenča se u roku od tri mjeseca, nasljednik cjelokupne imovine gospođe Adelaide Baffin bit će gospodin Barclay.

— Sad mi je jasno što smo trebali proslaviti — sjetno će Aiken. — Cijelo vrijeme je to imala na umu. Ima li još nešto u toj oporuci?

— Ne, gospodine Barclay. Na vama je sad da to provedete. Ja sam zadužen za izvršenje oporuke.

— Hvala, gospodine Michelson.

I Tracy ga je pozdravila pa su oboje izišli.

— Dakle, kakva je tvoja odluka? — pitao je Aiken.

— Naravno da se neću udati za tebe! Gluposti! Samo bi mi još to trebalo u životu! Tipične tektine ideje.

— Znači da je ranč moj!

— To ćemo još vidjeti! Neću valjda prepustiti ranč mojih predaka prvoj skitnici koja doluta iz nekakvog Missourija!

— U redu. To ćemo prepustiti advokatu Michelsonu. A ti požuri svom ljubljenom Donaldu, koji se čak nije udostojao ni doći na sprovod staroj Ady.

— Bio je zauzet!

— Da, da, naravno. Toliko zauzet da mi se to gadi. Poštovanje, gospođice Tracy. I hvala vam na onoj intervenciji puškom. Zadivljen sam vašom revolveraškom sposobnošću — ironično se naklonio i otišao.

Odjahao je ravno na ranč. Nelagodno se osjećao dok je prolazio praznom kućom koja je još odisala starom Adelai-

dom. Zaista je zavolio tu staru ženu. Znao je da razbješnjeli konji nisu slučajno naletjeli na nju i čvrsto je odlučio da će ranč zadržati i da neće dopustiti Masonu Druryju da ga se dočepa. Zamišljeno je gledao na ulaz u dvorište ranča i drvenu ploču na kojoj se više nije moglo pročitati ime ranča. Skinuo je košulju i stavio željezo u vatru da se usije. Odlučio je ranču dati novo ime. Kad je nakon jednog sata završio s poslom, na drvenoj ploči iznad ulaza u ranč bilo je napisano »Ranč Ady«.

VI

— Što? Što se, dovraga, dogodilo? — bjesnio je Mason Drury.
— Stara je ostavila oporuku? Nasljednik je onaj revolveraš? Svi ste vi budale, kreteni! Zašto to niste spriječili?

Trojica revolveraša koji su stajali pred njim zbunjeno su se pogledavali.

— Pa nismo ni znali!

— Kakvu ja bandu idiota zapošljavam? Pobio mi je trećinu ljudstva i ostali su mi sami kreteni! Smith! — obrati se jednom od njih. — Odmah ćeš poslati brzojav u Nogales. Želim ovdje trojicu najboljih revolveraša i nije bitno tko su ni kolika im je cijena. Želim ih ovdje, i to što je moguće brže. Mislim da je prošlo vrijeme pritajene borbe. Moramo napasti Barclaya otvoreno i odmah. Ukoliko se brzo ne dočepamo te doline, propast će nam svi planovi. Hajde, krećite! Na posao! — viknuo je i ljudi su brzo izišli.

* * *

— Što? Ti nasljeđuješ staru Baffinovu samo ako se udaš za

tog odrpanca?! Govorio sam ja da stara nije pri čistoj pameti! — bjesnio je Donald McIntosh. Za stolom su sjedili on, Tracyni roditelji i Tracy i razgovarali o oporuci Adelaide Baffin.

— Da, tako piše u oporuci i rok je tri mjeseca za izvršenje, a onda će on biti proglašen jedinim nasljednikom.

— Pa to je smiješno! Oborit ćemo tu oporuku!

— Ne znam hoće li to biti tako lako. Gospoda Baffin i njezin odvjetnik napravili su sve tako da se ne može oboriti, a i ne znam baš da li se želim boriti protiv tetine volje.

— Naravno da želiš! Pa nećemo valjda prepustiti tom revolverašu i ubojici onu krasnu dolinu!

— Imamo od čega živjeti! — odgovorila je Tracy.

— Ali, Tracy, Don ima pravo. Tko je taj nikogović da sad dode na imanje koje je tvoj djed izborio od Indijanaca? Mislim da to nije u redu.

Tracy je pogledala majku, koja je samo oborila oči i šutke gledala u stol.

— Kako je da je, ja se protiv tetkine volje boriti neću! — prkosno je Tracy podigla glavu.

— Možda bi se ti i udala za tog nitkova?

— Ne nazivaj ga nitkovom! Pokazao je da je hrabar i pošten. Jedini koji se borio za tetku dok smo se svi mi ovdje kukavički skrivali.

— Pa nije moje da uzlazim u tude borbe! Ali za svoje ću se boriti, a smatram da je dolina tvoja, odnosno naša!

— Nije još ništa »naše«! — viknula je Tracy.

— Što to treba da znači? Gospodine Montague!?

— Tracy, zaboga, smiri se — smrknuto je prekori otac, trljajući sljepoočnice.

— Dobro, dobro — popustljivo će Tracy gledajući oca mješavinom sažaljenja i prezira. — Sve je u redu. — A onda se digla i istrčala van. Nije htjela slušati dalji razgovor.

VII

Aiken je došao u grad da s pogrebnikom utanači kako će se urediti grob stare Adelaide i da još jednom utvrdi kod advokata što sve valja učiniti da bi se provela oporuka. Čvrsto je odlučio da ispuni Adelynu volju. Na ulici ga je sreo šerif Dave Samish.

— Trenutak, gospodine Barclay!

— Da, šerife? Trebate me? Mislio sam da smo već sve raščistili.

— Želim vam još nešto reći. Oko ovih vaših dosadašnjih okršaja nema nikakvih sumnji. Nužna obrana, kako tvrde svi svjedoci, iako bi se o posljednjem moglo razgovarati. No smatram da su oni ubojice to i zaslužili. Ali ne želim da mislite kako su sada ulice Beaconsfielda strelište. Mislim da je krvi bilo dosta!

— Gospodine Samish, smatram vas dobrim šerifom i poštenim čovjekom, bolje rečeno, smatram vas takvim djelomično — mirno mu odgovori Aiken. — No i vas krivim za ovakvo stanje. Da ste vi malo energičniji, i da se **želite** umiješati u rješavanje teškoća, one bi bile riješene na miran način. Vrlo dobro znate što pokušava Mason Drury i ostajete po strani.

Zato je i prolivena krv. Zato vas smatram i djelomično odgovornim za smrt Adelaide Baffin. I budite zadovoljni dok vas samo smatram krivim...

— Kako to razgovarate sa mnom? — pokuša šerif oštrim tonom.

— Onako kako zaslužujete, šerife. Namjerno zatvarate oči pred nekim stvarima. Dobar šerif to ne radi. Upozorit ću vas: stanete li mi na put, šerifska značka neće mi značiti ništa. Ona znači samo onoliko i ono što znači čovjek koji je nosi. Jesmo li se razumjeli? Ja poštujem zakon. Ali pošten i pravedan zakon.

Šerif ga je dugo gledao, a onda oborio pogled.

— Ja sam šerif samo u gradu i nemam nikakvih ovlaštenja izvan njega.

— Šerife, nismo djeca — nasmejao se Aiken. — Vjerujem da ćete i vi uskoro odrasti.

— Onda je okrenuo konja i otišao. Pošao je u salun da isper grlo i okus bljutavosti u ustima. Naručio je dvostruki viski i ogledao se po lokalu. Za jednim stolom ugledao je trojicu igrača kako igraju poker. Jedan od njih bio je i Mason Drury, obavijesti ga barman. Aiken iskapi viski i pođe k njihovom stolu.

— Gospodo, vidim da vam nedostaje četvrti. Mogu li se pridružiti?

Dvojica koje Aiken nije poznavao odmah su kimnula.

— Naravno, izvolite.

Aiken je sjeo i pogledao Druryja. I ovaj je oštro gledao njega, a onda samo kimnuo i pružio mu karte.

— Bit će ovo zanimljiv poker — dvosmisleno će Drury.

— U svakom slučaju — odgovori Aiken i počeo miješati. — Ima li limita za uloge?

— Granica je nebo — odgovori Drury.

— Znači da mi treba i revolver.

— Ah, ne. Mislimo samo na visine uloga — odvrati jedan od igrača.

Aiken je šuteći promiješao, dao suigraču da predigne i podijelio karte. Proučavao je igrače i pažljivo motrio kako igraju. Vrlo brzo je otkrio da su svi dobri igrači. No igrač s njegove lijeve strane palcem bi protrljao bradu kad god bi imao dobre karte. Igrač s desne strane bio je vrlo jak igrač, ali je blefirao samo kad je imao doista dobre karte, dakle ziheraški. Ako i ne izblefira dobro, možda ga karte izvuku. Mason Drury bio je izvrstan igrač pokera. Čovjek koji je obožavao blef, čovjek koji je igrao poker zato što je uživao u psihološkoj borbi.

Aiken nikad nije posebno vježbao psihološki rat u pokeru, ali je bio dobar igrač. U toku svojih lutanja i druženja s ljudima s one strane zakona morao je dobro naučiti kartati poker. Često je to bio jedini način sklapanja prijateljstva, razbibrige, pa i zarade. Poker je bio igra Divljeg zapada. Igra koja je neke vodila u smrt, a neke u bogatstvo. Kartalo se, u salunima, na stolovima obloženim zelenim suknom, na sklepanim drvenim stolićima, čučajući na pijesku u preriji...

Napokon je došlo do odlučujuće igre. Aiken je osjećao da je došlo miješanje koje će odlučiti igru između njega i Druryja. Odmah od početka bilo je jasno

da je to igra između njih dvojice. Dijelio je Drury. Aiken ga nije uspio uloviti u varanju, ali je bio siguran da on na neki način vara. Pogledao je svoje karte i vidio da je dobio ful. Tri kralja i dvije desetke. Počeo je prvi krug ulaganja. Uskoro su dva suigrača otpala i ostali su samo Drury i Aiken. Aiken je odbacio tri karte. Drury ga začuđeno pogleda i zbunjeno nastavi dijeliti. On je bio odbacio dvije karte. Kad je pogledao karte koje je dobio, Aiken je znao da je igra njegova. Dobio je tri sasvim različite karte, pa je ostao samo na jednom paru. No njegovo lice ostalo je maska preko koje je samo u trenu proletio osmijeh zadovoljstva. Gotovo nezapažen, ali Aiken je bio siguran da je Drury to zapazio. Isto tako bio je siguran da Drury ne zna kakve je karte on sad dobio.

Aiken polako posegnu rukom pod pojas i izvuče snop novčanica.

— Plaćam tvojih dvadeset tisuća dolara i dodajem još dvadeset — mirno je rekao.

Drury ga je dugo gledao, računao, računao, a onda odbacio svoje karte. Aiken se nasmijao i jednu po jednu otvarao svoje karte. Zagor čuđenja pronio se među promatračima kad su vidjeli da je imao samo par. Aiken je pokupio osamdesetak tisuća dolara koliko je bilo na stolu, naklonio se svima i izašao. Drury je zurio za njim, ne vjerujući da je prvi put u svojoj karijeri vrsnog pokeraša bio izblefiran, jer je ovaj put u kartama imao ful, par sedmica i tri asa, koje je porazio Barclayev par desetki!

Pošto je novac pohranio u

banci, Aiken se vratio u salun na još jedno piće prije odlaska kući. Bio je zadovoljan partijom pokera. Zaradio je oko dvadeset tisuća dolara i uspio uzdrmati Druryja i pokazati mu kako nije nepobjediv. Nije dakako učinio grešku i odmah potcijenio svog protivnika. Znao je da je on vrlo opasan, lukav, podmukao borac i da je sad još više razjaren, a bijesnog vuka uvijek se valja plašiti. I Aiken se plašio, ali je svoj strah susprezao i dobro razmislio o svakom svom potezu pokušavajući istovremeno predvidjeti i potez neprijatelja.

U salunu je bilo mirno, na dva stola igrao se poker, ljudi su žagorili, klavirist je svirao vedre pjesmice, a barman je imao pune ruke posla točeći piwo i viski.

Krajičkom oka Aiken spazi u ogledalu dvojicu prljavih kaubojaka kako mu se približavaju odvratno se cereći.

— Hej, kartašu, mogao bi platiti piće! Novac koji si ti danas zaradio može se zaraditi tek desetogodišnjim radom kaubojaka kao što smo mi.

Aiken se polako okrenuo i opazio još dvojicu momaka sličnog izgleda, koji su se, kao nehajno i slučajno, naslonili na šank kraj njega. Bilo mu je jasno da je upao u zamku. No nije to bilo prvi put, iako je izgledalo da će se ovaj put teško izvući. Zahvaljivao je opet svojoj intuiciji koja ga je natjerala da novac uloži u banku. Ako ga sad premlate, vjerojatno bi ga i opljačkali.

Hladno se nasmijuljio i mirno odgovorio:

— Piće plaćam samo časnim ljudima, a vi to svakako niste!

— Vrijedaš?! No zato ćeš dobiti svoje! — njegov sugovornik je odmah prešao na stvar i zamahnuo šakom.

Aiken se sagnuo i kratko bez zamaha udario ga u želudac, tako da se čovjek presavio od bola. Ne gubeći vrijeme, Aiken je odmah podigao nogu i udario čovjeka sa strane, zabivši se odmah glavom u trbuh trećega. No četvrti je već skakao na njega s leđa. Teško je Aiken tresnuo na pod, bolno osjetivši u leđima koljena napadača. Brzo se otkotrlja u stranu izbjegavši čizme kojima ga je jedan od protivnika htio pogoditi u glavu. Hitro se uspravio tražeći zaštitu za leđa. Već su se svi njegovi protivnici podigli i mrko ga gledajući polako ga opkoljavali. Aiken se polako povlačio, a onda iznenada dobio strahovit udarac u donji dio leđa.

Zastenjao je od boli i kleknuo. Bilo je još napadača. Mutnim pogledom vidio je da su mu još dvojica došla s leđa.

Namjerno je legao na pod da bi dobio malo na vremenu i razbistrio pogled. Tako ležeći zamahnuo je objema nogama i pogodio dvojicu protivnika u koljena. Učinilo mu se da je čak kod jednog čuo krckanje kosti. Već mu je pogled postao malo jasniji, pa je hitro skočio na noge, izbjegao udarac jednog napadača, drugoga pogodio laktom u bradu, a onda dobio još jedan udarac u pleksus. Opet se presavio od bola.

Očekivao je da će ga odmah pogoditi još koji udarac u vrat, no do toga nije došlo. Štoviše, odjednom kao da je imao više zraka, a oko njega je još bio me- tež bitke. Zatresao je glavom,

pogledao i vidio kako se još netko uhvatio ukoštac s njegovim napadačima. Nasmiješio se prepoznavši drvosječu Jacksona, a onda, osokoljen, pridružio mu se u borbi. Protiv njih dvojice ova šestorica doista nisu imala nikakvih izgleda. Oslonjeni leđa o leđa, Jackson i Aiken jednostavno nisu dopustili da im bilo tko pride, a onda su i sami krenuli u juriš, obarajući pomalo jednoga po jednoga protivnika. Nisu ni opazili kako je u žaru borbe i cijeli salun uhvatila prava histerija. Počeo se mlatiti svatko sa svakim, a i Aiken i Jackson tukli su svakoga tko bi im došao pod šaku. Bila je to tučnjava o kojoj se poslije godina-pričalo u Beaconsfieldu. Iz saluna se prenijela na ulicu. Ljudi su izlazili iz kuće da vide što se događa, ondje bi ih slučajno ili namjerno pogodio neki udarac i oni bi se s uzvikom oduševljenja ubacivali u opću vrevu. Prašina ispred saluna tako se uzvitlala da su svi bili u magli i tko zna dokle bi tučnjava trajala da nije odjeknuo pucanj iz obiju cijevi podrežane sačmarice. U rukama ju je držao šerif Samish urlajući:

— Smjesta prestanite s tim ratovanjem! Nije vam ovo Bull Run! Tko se prvi pomakne, dobit će sljedeću porciju olova u stražnjicu.

Ručnjava je jenjala, a u prašini koja se oko njih uzvitlala Aiken je zgrabio Jacksona, povukao ga na pod i obojica su se otkotrljala pod nogostup i ondje su se pritajili.

Šerif i dvojica njegovih pomoćnika odvodili su sudionike tučnjave u zatvor iz kojeg je us-

koro odjekivala uzbuđena graja.

— Pa zar se ljudi ne mogu pošteno ni zabaviti? — čulo se iz prenapučenog zatvora.

— I to vi zovete zabavom?! Pogledajte salun! Nisu ni dvije daske ostale cijele!

Jackson se smijuljio ležeći kraj Aikena i on ga je ušutkavao i sam se suzdržavajući da ne prasne u smijeh. Kad se sve malo raščistilo, njih dvojica su ispuzala van, sjela na nogostup i prasnula u grohotan smijeh.

— S tobom je život čini se uvijek zabavan — započeo je Jackson. — Kad god te vidim, iskrsne nekakva tučnjava. Ali drago mi je što smo ovaj put bili na istoj strani.

— Ja bih tebi morao zahvaliti. Da nije bilo tebe, tko zna kako bi se ovo-završilo! Sigurno loše po mene. Već sam mislio da sam gotov!

— Pa, dobro si se držao, ali mislim da je onaj šesti ipak bio previše za tebe — smijuljio se Jackson otresajući prašinu. — Nego, od silnog napora sam ožednio. Hoćemo li u salun na piće?

— Čuj, možda bismo ga mogli popiti kod mene. A tamo bih ti mogao i ponuditi posao. Mislim da mi treba radnik na ranču.

— To se zove prava ponuda! Već mi je dosadilo obarati svo ono lijepo drveće. U mladosti sam ionako radio na ranču. Prihvaćam!

Rukovali su se i krenuli k svojim konjima.

VIII

Jackson se pokazao dobrim radnikom. On i Aiken su uskoro sasvim osposobili zgrade

ranča. Počeli su provjeravati kako stoji sa stokom. Nije je bilo mnogo, oko sedam-osam stotina grla, ali više nego dovoljno za početak. Aiken je odlučio razgledati cijelu dolinu čiji je sad postao vlasnik, želio ju je dobro upoznati i usput potražiti nema li još zalutalih goveda. Jackson je tog jutra ostao na ranču da obavi još neke sitnije popravke, da potkuje konje i spremi nešto za jelo, a Aiken je veselo zviždukajući krenuo u razgledavanje ranča. Sve više je bio oduševljen ljepotom ove male doline. Prostrane pašnjake presjecale su krasne šume, a osobito ga je oduševilo jezerce koje je uočio na zatvorenoj sjevernoj strani kotline. Čista bistra voda ljeskala se na suncu i Aiken se oduševljeno svukao i bućnuo u jezero. Snažno je sje kao namreškano površinu vode uživajući u plivanju. Jezero je bilo malo i punilo se vodom iz malog vodopada. Aiken je odlučio otplivati do njega. Brzo je zaplivaio i za nekoliko minuta približio se vodopadu. No osim stalnog šuma vode činilo mu se da čuje i neravnomjeran zvuk nekakvog pljuskanja ili brčkanja. Zaplivaio je prema šumu i opazio još jednog plivača. Krenuo je k njemu i onda je frknuo poput morža.

— Neobične su ribe u ovom jezeru!

Tracy se brzo okrenula i prostrijelila ga pogledom.

— Sram te bilo, špijuniraš djevojke dok se kupaju!

— Ja sam samo plivao. Nisam ni znao da si ti ovdje.

— I što sad gledaš! Okreni se! — vikala je ona. — I što tražiš na mom ranču?

— Tvom ranču? — začudi se Aiken. — Čini mi se da je ovo moj ranč.

— Još nije tvoj! Ima još mjesec i pol dana vremena, a dotle je moj!

— Ha! Pod jednim uvjetom. Smijem li te podsjetiti da tvoj postaje samo kad kažeš »da« na našem vjenčanju.

— Ali ti si rekao da me nećeš tjerati na vjenčanje. A ako ti odbiješ ranč, on svakako ostaje moj.

— Pa, čovjek može promijeniti mišljenje — sasvim ozbiljno odgovori Aiken. — Budi uvjeren da ću ja reći »da«. Zbog ovakvog ranča isplati se oženiti takvom rospijom kao što si ti.

— Bezobrazniče jedan! Ovakko me još nitko nije uvrijedio! Što meni manjka?!

— Uuuu! Imaš čak i previše! Recimo — jezika!

Strahovito bijesna, Tracy ga je počela prskati vodom, a on se grohotom smijao i polako udaljavao leđno plivajući.

— Dakle, kad odlučiš reći »da«, samo pozovi svećenika. Moj odgovor već znaš. S obzirom na to da će tada ovaj ranč doista biti tvoj, a ja tvoj zakoniti gospodar, ranč će opet biti moj. Prema tome, gospodice, vi ste u svakom slučaju na tuđem posjedu. Imate točno dvije minute vremena da se obučete i nestanete inače ću doći ja i to učini umjesto vas. Jasno?

— Mrzim te! — dovikivala mu je ona.

— Odličan početak za bračni život — odvrati Aiken plivajući k svom konju i odijelu.

Dobro raspoložen obukao se i nastavio polako jahati. Cijeli dan razgledao je ranč ni sam

ne znajući što traži. Polako je već pala i noć i Aiken je odlučio prenoćiti pod vedrim nebom. Dojahao je do šumarka, privezao konja i zapalio vatricu. Bio je ulovio jednog zeca i odlučio ga je ispeći za večeru. Bit će bolji od Jacksonova bučkuriša. Uživao je udišući mirise poljskog cvijeća i gledajući zvjezdano nebo. Pjevušio je baladu o zvjezdanom nebu Teksasa i sam vjerujući kako je ono najljepše na cijeloj zemaljskoj kugli. Umotao se u gunj i pokušao zaspiti. Iz drijemeža ga je prenelo lomljenje grančica. Otvario je oči hvatajući se za revolver, osluškujući pažljivo i motreći ispod napola spuštenih kapaka na sve strane. Pomislio je da ga možda netko uhodi, a onda je vidio dva plamteća oka kako mu se približavaju. Nisu to bile ljudske oči. Skoči podižući cijev, a u tom trenutku ga teški udarac pogodi po ruci izbacivši mu revolver iz šake. Srećom neozlijeđen, odskočio je grabeći svoj dugi nož. Pred njim je, uspravljen na stražje noge, stajao veliki mrki medvjed. Aiken se povlačio, a medvjed ga je mumljajući slijedio. Znao je da bježati ne smije jer je medvjed brži. Razmišljao je što da učini, a onda u očaju hitnuo nož na medvjeda i skoči na obližnje drvo. Začudo, nož je pogodio životinju u predio srca.

Medvjed je zaurlao, još jednom zamahnuo šapom prema drvetu na kojem je bio Aiken, a onda obilno krvareći otrčao. Aiken je sišao s drveta, zgrabio svoju pušku i krenuo za njim.

— Bit će to dobra prostirka za mjesto ispred kamina — raz-

mišljao je. — Tracy će uživati u tome.

Nasmijao se. Već je govorio o Tracy kao o svojoj ženi, iako ni sam nije ozbiljno razmišljao o toj ženidbi. Zapravo, razmišljao je o tome kako će, čim riješi sve račune s Masonom Druryjem, napokon odjahati iz Beaconsfielda.

Slijedio je po sluhu velikog medvjeda sve dok nije stigao do ulaza u pećinu. Nije se usudio po mraku ući unutra, već je, oslonjen o pušku, čekao jutro. Kad je svanulo, polako je, držeći pred sobom upaljenu baklju, krenuo u pećinu. Nakon uskog ulaza ona se naglo širila. Oprezno osluškujući i njušeći, Aiken je koračao.

— Grrrrrrrr — čuo je ljutito mumljanje sa svoje desne strane i odmah onamo okrenuo svoju baklju. Vidio je medvjeda kako leži pokušavajući se uspraviti. Hitro je podigao pušku i ispalio mu dva metka u glavu. Medvjed se trgnuo i zauvijek smirio. U pećini je postajalo sve svjetlije kako su mu se oči navikavale na tamu. Aiken je tada zapazio čudno svjetlucanje. Prišao je bliže i stao zapanjen. Zlato! Na stijenkama pećine bilo je zlata. U trenu zaboravivši na medvjeda, Aiken je počeo pretraživati pećinu. Tada je u jednom kutu opazio nešto čudno: otvorenu konzervu. Netko je ovdje već bio prije njega. Odmah je shvatio tko: Mason Drury! On je otkrio da ovdje ima zlata i zato se po svaku cijenu želio dočepati ranča Adelaide Baffin. Sada su se sve kockice uklopile u mozaik.

Duboko uzdahnuvši, Aiken se vrati medvjedu i izvukavši svoj

nož iz njegovih prsa htio mu oderati krzno. No ipak to nije učinio. Ako Drury opet navrati u pećinu i nađe oderanog medvjeda, znat će da je još netko otkrio njegovu tajnu. A to Aiken još nije želio. Zato je odmahnuo, izišao iz pećine i vratio se u svoj mali logor, uzjahao i požurio natrag na ranč.

Još iz daljine je čuo pucnjavu, Kad se približio ranču, sjahao je i ponijevši sa sobom pušku i kutiju metaka prišuljao se kući. Ugled desetak spodoba kako su opkolile kuću iz koje se Jackson hrabro branio. Pronašavši pogodno mjesto, Aiken nanišani na najbližeg napadača i okine. Nije čekao da vidi kako je pogodio već je nanišanio na sljedećega, poslavši i njega u vječna lovišta, a onda se prignuo i utrčao u kuću.

Znao je da bi bilo bolje da je ostao vani, ali možda je Jacksonu trebala pomoć. Srećom, Jackson je bio u sasvim dobrom stanju, samo »ofuren« sa dva metka.

— Pa dobro, gazda, gdje si ti?

— Šetao sam, tražio zakopano blago, a vidim sad da imaš neprilika.

— Ništa iz čega se ne bih mogao i sam izvući. Ali ako bi pripazio na stražnji prozor, mnogo bi mi pomogao. Ja sam već skinuo trojicu...

— Pridodaj tome još dvojicu s moje strane — odgovori mu Barclay zauzimajući mjesto kraj stražnjeg prozora. Tek što je pogledao, već je grunula njegova puška obarajući još jednoga neopreznog napadača.

— Sad smo tri naprema tri — dovikne Jacksonu.

— A ne, četiri prema tri. I ja

sam još jednog skinuo, premda izgleda da sam ga pogodio samo u nogu i gad je još u stanju pucati. A što ćemo ako pokušaju s vatrom?

— Zidovi su od kamena. Stari Jeremiah je zbilja dobro izgradio svoju kuću — ohrabrio ga je Aiken.

Nastalo je malo zatišje u pucnjavi dok su se razbojnici dogovarali što da poduzmu. A onda je s brda odjeknula još jedna puška sipajući vatru po napadačima. Odmah su se priključili i Aiken i Jackson. Uhvaćeni u unakrsnu vatru i ne znajući koliko ih ljudi napada, razbojnici su brzo uzjahali i pobjegli.

— Čini se da imamo i saveznike — čudio se Jackson. — Nisam znao da si tako omiljen u ovom kraju.

— Pa iskreno rečeno nisam znao ni ja. Baš me zanima tko je to. Možda šerif.

Jedan se jahač u brzom galopu približavao ranču.

— Ho, ho! — nasmijao se Aiken. — Otkad to ribe tako dobro pucaju?

— Bezobraznik! — otpuhnula je Tracy. — To mi je hvala što pomažem ovakvim drznicima. Ne znam što mi je bilo...

Onda se okrenula Jacksonu.

— Zdravo, Jacksone. Nadam se da si dobro. Hej, pa ti si ranjen! Dodi da te odmah previjem i isperem rane.

— Ma sitnica, gospodice Montague, to su samo ogrebotine. Hvala vam na pomoći. Bilo je prilično gusto.

— Drago mi je što sam pomogla tebi, iako ovom... ovom... ma bolje da ništa ne kažem! Idem. Ne dopada mi se na ovom ranču.

— Je li? A ja sam mislio da je to tvoj ranč — nedužno će Aiken.

— Mislila sam i ja, ali... zbog nekih ljudi se čini da nikad neće biti moj.

— Da, ti ćeš biti gospoda bankarica. Čast mi je, gospodo. Možda biste nam mogli odobriti kredit? A ne... mi nemamo čime jamčiti otplatu. Mi revolveraši danas jesmo, sutra nismo. Oprostite, molim vas... — zadirvivao ju je Aiken.

Izgledala je vrlo lijepo u širokoj košulji i uskim jahaćim hlačama. U ruci je držala pušku a oko pasa je imala pripasan Smith & Wesson. Zabačeni šešir skrivao joj je dugu kosu, pa ako se izuzme oblina grudi, izgledala je poput mladog revolveraša. Uočivši to, Aiken se trgne sjećajući se svojih izjava o ženi koja ga može osvojiti.

— Čemu, uostalom, imamo zahvaliti što si došla u posjet našem bijednom domu oboružana kao vojnik? — upita je ne obraćajući pažnju na njezin gnjev.

— Došla sam uzeti neke stvarčice tetke Ady koje su mi draga uspomena i ne bih željela da dopadnu u bilo čije šape. A budući da znam da se po njezinu imanju sad motaju kojekakvi bezobraznici i siledžije, ovo se ne odnosi na tebe, dragi moj Jacksone, revolveraši, oni koji ne poštuju žene i slični, morala sam se dostojno oboružati. A tko je to vas napao?

— Ne znam — odgovori Aiken. — Ja sam stigao na desert, a ples je otvorio tvoj ljubljani drvosječa. Doista, Jacksone, zašto su te napale te bitange i da li si uspio nekoga prepoznati?

Zbunjeno se počesavši po gla-

vi, Jackson slegne ramenima.

— Nemam pojma tko bi to mogao biti. Sasvim slučajno, dok sam popravljao ogradu korala, zapazio sam kako su prhnule ptice u onom šumarku. Budući da se to nikad ne događa iz čista mira, pomislio sam da je ondje ili neka životinja ili neka ljudska napast. To mi je možda i spasilo život, jer sam se brzo okrenuo i pošao prema kući, a tamo gdje sam stajao zabio se metak. Uletio sam u kuću i... ostalo znate. Pucao sam čas s jednoga, čas s drugoga prozora, sve dok niste došli vas dvoje. Nisam uspio nikoga prepoznati iako mi se čini da bi jedan visoki mogao biti Druryjev čovjek s gornjeg ranča. Čini mi se da se zove... Prescott. Ali ne znam zašto bi njegovi ljudi došli i napadali nas. Osim, naravno, ako to nije posljedica one divne partije pokera.

— Hm — zamišljeno će Barclay — možda Drury ne odustaje od želje da se dočepa ovog ranča. Staru gospodu je još mogao ucjenjivati, ali sa mnom to ne bi prošlo. Jedini način da se dočepa ranča jest taj da ubije mene. Ali loš mu je bio potez slati trupu svojih trećerazrednih ljudi. Zašto je to učinio?

— Možda da dobije na vremenu — uplete se u njihov razgovor Tracy. — Ti si mu desetkovao momčad, poslao na onaj svijet njegove najbolje ljude. Možda očekuje druge i treba mu vremena. Ne želi da se ti ovdje središ i organiziraš.

— Hm, da. Vrlo vjerojatno. Ali kako to da se ti brineš za nas?

— Ne brinem se za vas nego za svoj posjed.

— Ovo je zbilja čudno. Čas je posjed tvoj, a čas nije. Daj se odluči već jednom — opet se šalio Aiken. — Što ti misliš, Jackson?

Krupni drvosječa zbunjeno ih je promatrao i samo slegnuo ramenima.

— Ne uplećem se u tuđe sporove. Želim se samo zahvaliti gospodici Tracy što mi je oprostila onakvo moje ponašanje kod debele Berte. Još bih vam se jednom ispričao, gospodice Tracy. Doista ne znam što mi je bilo. Malo sam više popio i... tako to..., a vi ste zbilja lijepa djevojka. Evo, ne znam što me spopalo, ali zaista nisam mislio ništa loše.

— Znam, Jacksone. Već sam ti to oprostila, iako bi morao malo pripaziti na piće. Ne smiješ nikad toliko popiti da ne znaš što radiš.

— Nastojim, gospodice Tracy, nastojim, ali... dogodi se, znate kako je. Težak život na obaranju stabala, pa kad čovjek dođe u grad jednom tjedno... poludi.

— Dobro, dobro. Oprošteno i zaboravljeno. Sigurna sam da se to više neće ponoviti.

— Budite uvjereni, gospodice Tracy. A i mnogo mi je ljepši život ovdje s gospodinom Barclayem. Uvijek je zabavno.

— No, ako vam je zabava tučnjava i pucnjava, svaka vam čast — ironično će Tracy. — Meni je toga dosta i idem kući.

— Da nisi nešto zaboravila? — zajedljivo će Aiken. — Nisi ponijela one »sitnice« po koje si došla. Udi u kuću i slobodno se posluži. A Jackson i ja ćemo za to vrijeme malo raščistiti.

Tracy uđe u kuću, a Jackson i Aiken su pregledali okoliš tra-

žeći tragove. Nakon uzaludne potrage vratili su se u kuću, a tamo ih je, na njihovo iznenađenje, čekala mirisna kava, a na štednjaku se već završavao ručak.

Veselo su podvrisnuli i odmah odjurili na bunar da se umiju i pripreme za obrok. Ručak je prošao u vedroj atmosferi i kao i svi mladi ljudi razgovarali su o svemu i svačemu, pa se čak ni Tracy i Aiken nisu ni jednom porječkali. Nakon ručka Jackson se dobrovoljno javio da opere suđe, a Aiken da otprati Tracy u Beaconsfield.

Dio puta projahali su šuteći, a onda Aiken prekine tišinu:

— Nismo ti se ni zahvalili na pomoći danas. Moram ti priznati da vrlo dobro gađaš s obzirom na to da si dama.

— Nisam ja nikakva dama. Ja sam djevojka koja je rođena i odrasla na Divljem zapadu. Moji roditelji su se teško izborili za ovo što danas imaju. A vjeruj mi da su i mene odgojili tako da se sama mogu brinuti o sebi.

— No u to me baš nisu uvjerali. Vidio sam jučer kako se znaš brinuti o sebi — podbode je Aiken.

Tracy pocrveni od ljutine, ali prije nego što je uspjela bilo što reći Aiken nastavi:

— Navuci malo bolje taj šešir. Vidim da si već pocrvenjela, mogla bi izgoriti. A što bi na to rekao tvoj dragi Donald?

— Sigurno ne bi bio tako drzak i bezobrazan! — prasnu Tracy. — I njega ostavi na miru!

— Ooo, kakva vatrena obrana vjerenika! — mrko odvrati Aiken i opet zavlada tišina.

Tako su i stigli do gradića. Aiken ju otprati do vrata i tu se

samo šuteći nakloni, a zatim pođe da ispere usta kod Berte. — Evo izgubljenog sina! — dočeka ga ona. — Nije te bilo nekoliko dana!

— Da, Jackson i ja smo imali posla na ranču — objasni joj Aiken nervozno provlačeći prste kroz kosu. — Može li se ovdje dobiti nekakvo piće?

Debela Berta ga začuđeno pogleda, zatim se dobroćudno nasmiješi i donese mu viski.

— Čisti škotski — reče ulijevajući mu piće u čašu. — Imaš poteškoća? — upita ga.

— Netko nas je danas napao. Čini se da su Druryjevi ljudi.

— Budi oprezan — nagnuvši se prema njemu prošapta Berta. — Čula sam da je Drury pozvao neke ljude iz Nogalesa. Mislim da ti više ništa ne moram objašnjavati. Čuvaj se mraka i stalno stražarite ti i Jackson.

Aiken zahvali Berti na obavijesti i zamišljeno pijuckajući viski zagleda se kroz prozor. Nešto mu se ipak u svemu tome činilo čudnim.

— Što znaš o Druryju? upita on Bertu.

— Ne mnogo. Došao je prije nekoliko godina bez ičega. Odakle mu novac da kupi ranč pokojnog Caruthersa, nitko nije znao. No pošto je kupio taj ranč, ubrzo je počeo kupovati i ostale. Unajmio je bandu revolveraša i zavladao cijelom dolinom. Pod njegovu šapu nije došao samo grad, zahvaljujući pionirima koji u njemu stanuju, a i stanovnici su složni i vični oružju, donekle se tome može zahvaliti i šerifu Daveu Samishu, a opirala mu se i stara Ady. Nikome nije jasno zašto toliko žudi za

njezinom dolinicom, ali kad je netko pohlepan kao on i ima toliko koliko on, nikad mu nije dosta. Vjerojatno zato. Uglavnom, svi su uvjereni kako su njegove metode razbojničke i kako su mnogi od malih rančera koji su mu prodali imanje bili prisiljeni da odu. Neki su čak i zagonetno nestali. Pojeo ih mrak. Možda su i mrtvi. Nitko nikad nije imao dokaza protiv Druryja niti ga je optužio. On je u gradu pošten građanin i slobodno se kreće. Čak ga neki i poštuju kao uspješnoga poslovnog čovjeka. Ja sam ipak uvjeren da je on gad. Uvjerena sam i da on stoji iza smrti Adelaide Baffin. Samo, između uvjerenja i dokaza velika je razlika.

— Za moj revolver ne trebaju dokazi — mrko promrmlja Aiken.

— Da, ali ćeš onda i ti zaglaviti u zatvoru.

— Ako pronađem samo malo jači dokaz da je Drury umiješan u Adynu smrt, bit će to i njegova smrtna presuda — hladnokrvno i bez treperenja u glasu reče Aiken i Berta je znala da je to doista i mislio i da će to doista i učiniti. Nikako ne bi željela biti u koži Masona Druryja kad se nađe pred ovim čeličnim pogledom.

— Znaš li možda nešto što ja ne znam,? — upita ona.

— Možda i znam, ali još nije vrijeme da to kažem. A što naš o Donaldu McIntoshu i njegovoj vezi s Montagueovima?

Sad je već Berta bila na »svom terenu«. Pronicljivo je gledala mladića i značajno se nakašljavši pitala ga:

— A zašto te zanima mala

Tracy? Možda i tu imaš neke planove? Koliko sam čula, Adyn testament te stavlja u prilično zanimljiv odnos s tom lijepom djevojkom.

— Ajde, ne igray se provoda-džije nego mi odgovori na pitanje — nasmija se i Aiken.

— Ne znam o čemu je riječ — odgovori Berta. — Poznato mi je da su Tracyni roditelji upali u nekakve teškoće. Opljačkano je nekoliko kola s robom koju su oni naručili i platili, nekoliko dužnika je netragom nestalo ili bakrotiralo, pa su upali u gadan sos. Čini se da su se prilično zadužili u banci MacIntoshovih i nisu u stanju vratiti dug, pa ukoliko ne žele da im trgovina ode na licitaciju, moraju biti vrlo ljubazni s mladim MacIntoshom, koji je bacio oko na Tracy. Čini mi se da je tako i došlo do te vjeridbe. No da ne griješim dušu, mladi Donald je vrlo fin mladić, dobro se ponaša i vrlo je ljubazan. Možda se Tracy u prvo vrijeme čak i zagledala u njega, premda ne bih rekla da je to ozbiljno shvaćala. Izašli su nekoliko puta na ples, nekoliko puta su se prošetali, tako da je sve iznenadilo objavljivanje njihovih zaruka. Ne bih se začudila da je taj mladi zeleniški sin ucijenio Tracyne roditelje ili samu Tracy. A ona je vrlo poštena djevojka i ne želi se suprotstavljati želji svojih roditelja. Ne želi im nanijeti bol. Vjerojatno zato i pristaje na sve. A tvrdoglava i poštena kakva je, želi takva biti i prema Donaldu. No možda i griješim. Zanima li te još nešto?

— Ne, hvala, mnogo si mi pomogla — zahvali se Aiken krene kući.

IX

Nakon nekoliko dana Jackson i Aiken već su potrošili sve zalihe koje su imali. Nisu u međuvremenu nikoga vidjeli niti ih je tko posjetio, pa su odlučili poći uvečer u grad, obnoviti zalihe i popiti piće u salonu.

Kad su stigli u Beaconsfield, već je sunce polako počelo zalaziti za obližnja brda i prvi sumrak se već naslućivao. Privezali su konje ispred saluna i ušli. U prvi mah i nisu zapazili neobičnu tišinu već su pošli k šanku i naručili pivo. Tek tad ih je kao šakom pogodila neobična atmosfera u inače bučnom salonu. Jackson se brzo okrenuo, a Aiken je samo mirno pogledao u ogledalo što se zbiva.

Za jednim stolom opazio je četvoricu stranaca grubih lica. Izgledali su vrlo snažni i opasni. Sva četvorica bili su vrlo visoki i vitki, širokih ramena i istaknutih mišića ispod flanelskih košulja. Sva četvorica imali su nisko pripasane revolvare i njegovane ruke. Na kilometre su mirisali po Nogalesu i svatko je u njima mogao prepoznati prvoklasne plaćenike.

— Gazda, možda bi bilo bolje da krenemo kući — Jackson mune Aikena u rebra.

— Ti kreni u prodavaonicu i naruči svu robu s popisa. Ja ću ovdje popiti viski — reče glasno Aiken, a ispod glasa doda: — Kupi i nekoliko sačmarica i puški i municiju za njih. Ako nađeš, kupi i sanduk dinamita. Jasno?

Jackson samo kimne i brzo izide, a Aiken nastavi pijuckati svoj viski. Četvorica revolveraša mirno su ispijali svoje piće

pažljivo motreći sve što se događa u salunu. No svi prisutni naprosto su osjetili zračenje između njih i Aikena nehajno oslonjenog o šank. Napokon se jedan od revolveraša podiže i uputi k šanku. Sad je u salunu zavladała grobna tišina. Revolveraš pride Aikenu i nakašljajući se upita:

— Oprostite, molim vas, možete li mi reći gdje možemo pronaći Masona Druryja?

Aiken se polako okrene prema njemu, nasmiješi se od uha do uha, kimne i odgovori:

— Naravno. Dobro onjušite zrak oko sebe i krenite za najvećim smradom. Kad dodete do izvora tog smrada, naći ćete Masona Druryja.

Revolveraš ga odmjeri ledenim pogledom.

— Ne volim kad mi se ovako odgovara. Lijepo sam te pitao...

— Ja sam ti i lijepo odgovorio. A ako tražiš precizne upute, kreni istočnom stazom iz grada. Ali istovremeno evo ti i dobar savjet: bolje bi ti bilo da kreneš zapadnom stazom. Ona vodi tamo odakle si došao.

— Hvala na upozorenju. Da upozorim i ja tebe. Ovo je prvi i posljednji put što si sa mnom tako razgovarao. Sljedeći put moglo bi ti se nešto dogoditi.

— A zašto se to ne bi dogodilo odmah? — Aiken je postao izraavan.

Iz iskustva je znao da ne vrijedi nikad oklijevati i čekati borbu. Treba napasti odmah, a ne dati vremena protivniku da se sredi i pribere. No i revolveraš je bio iskusan. Nije nasjeo na Aikenov izazov, a nije želio ni reagirati jer nije znao koga ima pred sobom. Još jednom je od-

mjerio Aikena od glave do pete i procijedio:

— Činiš mi se poznatim, stranče. Da se nismo negdje sreli?

— Možda jesmo, možda nismo — odgovori Aiken. — A sad je vrijeme da pođem.

Revolveraš se malo skloni u stranu, a Aiken ne okrenuvši se prođe kraj njega i iziđe iz salona. Visoki čovjek je zamišljeno gledao za njim u vrata što su se njihala, a onda se okrene barmenu.

— Tko je ovaj čovjek?

— Aiken Barclay — promrmlja barman.

Revolveraš ga začuđeno pogleda.

— Jesi li siguran? — upita.

— Sasvim siguran.

Revolveraš se šuteći okrene i vrati k svojim drugovima. Nešto im je govorio, a onda su se uzbuđeno podigli i izišli. Čak su zaboravili i platiti, ali barmen ih nije želio podsjećati na to.

Kad je stigao do prodavaonice, Aiken je vidio da su lagana kola već natovarena svime što su naručili. Jackson i Tracyn otac vezali su bačve i pakete, a stari Montague je odmah upitao:

— Da li se vi to spremate za rat ili što?

— Nikad se ne zna — slegne ramenima Jackson, a onda pogleda Aikena. — Krećemo li, gazda?

— Krećemo — potvrdi Aiken, dotakne šešir u znak pozdrava i doda: — Prenesite moje pozdrave gospodici Tracy. Nadam se da ćemo se uskoro vidjeti na našem ranču.

Montague ga samo umorno pogleda zamućenim očima, ta-

ko da mu ga je za časak bilo žao, a onda okrene mustanga i pođe za Jacksonom.

Kad su se približili izlazu iz grada, Aiken uoči žar cigarete na nogostupu. Polako spusti ruku na koljeno tako da mu je bila blizu drška revolvera.

— To vam neće biti potrebno, Bacrlay — začuje se glas šerifa Davea Shamischa. — Želim vam samo reći da su u gradu četvorica novih revolveraša. Vjerojatno ih je pozvao Drury.

— Hvala na opomeni, šerife. A zašto mi to spominjete?

— Možda ste mi simpatični, a možda ne želim gužvu u gradu — odgovori šerif.

— Što se mene tiče, gužve neće biti. Ali svakako ću se braniti ako me netko napadne. A što ste vi odlučili o intervencijama izvan grada? — upita Aiken.

— Svoja ograničenja ne mogu prekoračiti, odnosno mogu to učiniti samo kao privatna osoba. A zasad o tome nisam ništa odlučio. Ali u gradu želim mir. Za to sam plaćen i za to ću se pobrinuti. Jesmo li se razumjeli?

— Svakako, šerife. I drago mi je što čujem tu notu odlučnosti u vašem glasu. Popravljate se — dometne Aiken i podbode konja.

Šerif je zamišljeno gledao za njim, a onda krene prema salunu. Stigao je na vrijeme da vidi četvoricu revolveraša kako uzjahuju. I oni su vidjeli njega i obuzdali konje.

— Što tražite u mojem gradu, momci? — upita ih oštro.

— Gle, gle, limena zvijezda — zajedljivo će jedan od revolveraša. — Došli smo malo u posjet vašem divnom gradiću.

— U mom gradu neće biti nikakve gužve ni pucnjave, a onaj tko to naruši završit će iza brave — odlučno im reče šerif.

— Pa kako provodite te vaše zakone?

— Zakon je uvijek dovoljno jak da provede svoje propise.

Četiri jahača se grohotom nasmiјаše, a jedan doda:

— Zakon je uvijek jak onoliko koliko je jak čovjek koji ga zastupa. Jeste li vi dovoljno jaki, šerife?

— Ja možda i nisam, ali moja sačmarica jest — odreže šerif i nategne oba kokota sačmarice koju je držao u ruci a koju jahači dotle nisu vidjeli.

Taj znak u noći zaledio je osmijehe na licima revolveraša.

— Samo bez uzbuđenja, šerife. Još nismo ništa napravili. Ali ako nešto i napravimo, ta igračka nas neće zaustaviti — neustrašivo reče jedan od njih. — A sad sklonite tu pušticu jer postajem nervozan kad je upere na u mene.

— Sklonit ću je kad izjašete iz grada. Ne želim vas ovdje.

Revolveraš ga samo pogleda, a onda ledeno doda:

— Ostat ćemo koliko želimo. A ako imate nešto protiv, morate nešto poduzeti odmah.

Dok je to govorio, ruka mu je lebdjela iznad drška revolvera. No i prst Davea Samisha, koji je stiskao otponce sačmarice, pobijelio je od pritiska. Trebalo je još samo malo pa da obje cijevi izbace svoje smrtonosno punjenje. Revolveraši se nisu uplašili. Polako su razmicali konje kako bi bili što šira meta. Šerifu je postalo jasno da neće izvući živu glavu ako dođe do okršaja. Bili su to vrhunski profesional-

ci, borci koji su u svakom trenutku, u svakom okršaju znali što da rade i kako da se najbolje rasporede. Malo tko bi imao izgleda protiv njih. Iako dobar borac, šerif Dave Samish nije imao izgleda protiv njih. No bio je hrabar i nije se želio povući. Šutke je gledao revolveraše, čvrsto odlučivši da pri prvom njihovom pokušaju napada povuče oba okidača i barem dvojicu povede sa sobom. No ni revolveraši nisu bili glupi. Nakon nekoliko minuta uzajamnoga oštrog motrenja polako su okrenuli konje i odjahali. Šerif je obrisao graške znoja i pošao u restoran debele Berte. Sama mu je otvorila vrata jer je kroz prozor promatrala cijeli događaj.

— Je li bilo gusto? — upita.

— Pa — nervozno će šerif — čini mi se da su prošli dani mirnog šerifovanja u Beaconsfieldu.

X

Četiri revolveraša iz Nogalesa pošli su putem kojim ih je poslao Aiken Barclay, putem k Druryjevu ranču. Drury ih je primio vrlo raspoložen, no njih četvorica nisu baš bili veseli.

— Prevario si nas — odmah su prešli na stvar.

— Prevario? — začudi se Drury.

— Obećao si nam po tisuću dolara svakome za jedan posao, a nisi rekao da je taj »posao« Čelični Barclay. Ili nas možda nisi zvao zbog njega?

Druryjev pogled prelazio je s jednoga na drugog revolveraša.

— Da, zvao sam vas radi Barclaya. Pa što to mijenja na stvari? — ledeno ih upita.

— Mijenja mnogo. Cijena sad nije tisuću nego dvije tisuće po čovjeku. S Čeličnim Barclayem nitko ne može jamčiti da će izvući živu glavu.

— Ne volim kad se mijenjaju uvjeti dogovora.

— A mi ne volimo kad nas netko vara.

— Nitko vas nije prevario. Bili ste unajmljeni za posao od tisuću dolara. Nećete mi valjda reći da se bojite Aikena Barclaya.

— Da nas više nikad nisi nazvao kukavicama — odrezao je jedan od revolveraša. — Moglo bi ti se to osvetiti. Ti nas možeš unajmiti za neki posao, ali to je sve.

— Ne prijeti mi — prosikće Drury. — Razgovarat ću s vama onako kako ja želim.

Revolveraš ga mrko pogleda i ustane spuštajući ruku na držak revolvera.

— Pomakneš li se još malo, ti si mrtav — upozori ga Drury, značajno pogledavši prema prozoru.

Revolveraš okrene glavu slijedeći njegov pogled i sledi se ugledavši dvojicu kauboja s uperenim puškama. — I bez njihove pomoći ne bi imao izgleda protiv mene — nasmija se Drury. — Povuci, ali bez pucanja — reče on revolverašu.

Ovaj ga pogleda, obližne usne, a onda munjevito poteže. Bilo je to glatko i brzo potezanje vrhunskog majstora revolvera. Za djelić sekunde Drury ga je pretekao. Netko sa strane možda ne bi uočio tu Druryjevu pobjedu, ali revolveraš je znao da bi u upravom dvoboju bio poražen. Slegne ramenima i spremi revolver u korice.

— Zašto si onda pozvao nas?
— upita.

— A zašto da ja prljam ruke? I zašto da riskiram život kad to možete učiniti vi za mene. Ali priznajem da je Čelični teži protivnik nego neki drugi i pristajem na cijenu od tisuću petsto dolara. Dogovoreno?

Revolveraši samo kimnuše i udaljiše se.

XI

Kad se vratio u sobicu kraj zatvora u kojoj je stanovao, šerif Samish uzeo je svežanj potjernica iz ladice i počeo ih prelistavati. Činilo mu se da je već vidio neka od lica četvorice revolveraša iz Nogalesa. Nije se prevario. Među potjernicama je našao i dvije s licima ubojicama koje je susreo te večeri. Bil su to Michael Garet i John Muligan, obojica ucijenjeni zbog ubojstva u nekoliko država. O drugoj dvojici nije imao podataka, ali bio je uvjeren da su i oni traženi zbog sličnih zlodjela. Dugo nije mogao zaspati, a onda ga je na poslijetku ipak shrvao san. Sanjao je samo ružne snove.

Ujutro se šerif probudio prilično izmučen, ali je krenuo u redotivu patrolu gradom. Sve je izgledalo u redu iako je on osjećao napetost što se nadvila nad gradićem. Nešto gadno uskoro se moralo dogoditi. Dave Samish je osjećao neku zebnju oko srca i to mu se nije dopadalo. U salunu je popio čašicu viskija, a onda nastavio ophodnju. Na ulazu u grad vidio je četvoricu revolveraša iz Nogalesa kako ujahuju u glavnu ulicu. Odlučno je iskoračio nasred ulice držeći pod pazuhom sačmaricu.

— Garet i Muligan — oštro reče — ucijenjeni ste u nekoliko država zbog ubojstva.

Jahači mirno zaustaviše konje i zagledaše se u šerifa.

— Ali u Teksasu smo čisti — dometnu jedan. — A sad nas pusti da prodemo.

— Tek kad ostavite oružje. Ne želim ubojstva i u svom gradu.

— Pusti nas da prodemo i ne diraj nas i sve će biti u redu — zareži Garet. — To bi ti bilo i pametnije i zdravije.

— Smjesta predajte oružje! — sad već zapovjedno reče Samish uperivši u njih sačmaricu.

Gotovo istovremeno su i Garet i Muligan potegnuli pištolje. Dva hica stopila su se u jedan. Šerif Samish je uspio opaliti obje cijevi, no sačma je odletjela u nebo, a on se srušio u prašinu ulice. Revolveraši spremne revolvere u korice i mirno, kao da se ništa nije dogodilo, podbodu konje i produže u salun.

Tek tada počeli su se otvarati prozori, vrata i pomaljati se prva lica na nogostupu. Iako su to bili pioniri, čvrsti i odlučni ljudi, koji su se teško izborili za samostalnost i slobodu grada, sad su već bili u godinama kad su više brinuli o obiteljima i svom potomstvu ne želeći se izlagati nepotrebnim pogibijama. Zato su i plaćali šerifa.

Tako je prvi koji je stigao do šerifa u prašini bio Aiken Barclay. Prošle noći je ipak odlučio da se ne vrati na ranč. Jacksonu je rekao neka požuri kući i smjesti sve namirnice i ostalu robu, a on je prespavao kod debele Berte. Uznemirila ga je prisutnost četvorice revolveraša i želio je vidjeti kako će se stvari odvijati. Tako se i našao na ulici

kad su odjeknuli pucnji i odmah je požurio k mjestu odakle su se čuli. Prvi je stigao do Davea Samisha i nagnuo se nad njim. Šerif je još bio živ, iako pogoden dva puta. Jedan mu je metak prostrijelio rame, a drugi se zabio nešto niže, u pluća.

Jedva je otvorio oči i nasmijeo se stenjući kad je iznad sebe vidio Barclaya.

— Čuvaj se — prostenjao je. — Vrlo su brzi. Mislim da su došli zbog tebe.

Rekavši to, onesvijestio se, a Aiken ga je podigao i odnio u liječnikovu ordinaciju. Nakon gotovo jednog sata liječnik je izišao iz ordinacije i potapšao Aikena po ramenu.

— Izvući će se, ali treba mu njega. Srećom, meci nisu zahvatili nijedan od vitalnih organa.

Aiken odahne i zahvali se liječniku. Razmišljao je što sad da poduzme. Činilo mu se da je ipak najbolje čekati i ne tražiti vruga. On ionako sam dođe. Sad je barem točno znao na čemu je i odakle mu prijeti opasnost. Ipak, prije nego što ode iz grada, odlučio je posjetiti Tracy.

Njezini roditelji dočakali su ga prilično ljubazno. Popio je kavu, porazgovorio s njima nekoliko riječi o najnovijim događajima u Beaconsfieldu, a kad mu je usiljenog razgovora bilo dosta, pozdravio ih je i otišao. Tracy se za to vrijeme pravila kao da ima strašno mnogo posla u kuhinji i izbjegavala ga je i pogledati. Tek kad je bio na vratima, prišla mu je i stavivši mu ruku na rame pogledala ga svojim krupnim očima.

— Čuvaj se — samo je rekla. Aiken ju je nježno pogledao,

kimnuo i, odjednom dobro raspoložen, odjahao na ranč.

Tek što je on otišao, u kuću Montaguevih stigao je Donald McIntosh, vrlo ljutit.

— Što taj kauboj traži u vašoj kući? — upitao je oštro.

— Došao je da nas pozdravi i da popije kavu — odgovori gospoda Montague.

— Ne želim ga vidjeti ovdje! Stari Ruben Montague umorno podiže glavu, zagleda se u MacIntosha i nekako krzmajući se odgovori:

— U svoju ću kuću ipak primiti onoga koga ja želim, Donald.

On skupi usne u tanku crtu i samo odmahne rukom, pa se okrenu Tracy.

— Ne želim da više ikad razgovaraš s tim čovjekom! Kakvo je to ponašanje da se vjerena djevojka vida s drugim muškarcima!

— Mi jesmo vjereni, ali ja nisam tvoj posjed — odsječe Tracy. — Oboje znamo sve oko naše vjeridbe. I molim te ne podsjećaj me na moje dužnosti i obaveze. Ja ih vrlo dobro znam i sve ću ispuniti. A i ti se potrudi da ispuniš svoje.

Donald se samo ledeno nasmije, okrene se i hitro ode. Još dok je odjekivao tresak vrata, Tracyna mati brizne u plač.

— Ne plači, mama — zagrlji je Tracy — sve će biti dobro!

— Neće ako ti ne budeš sretna — odgovori majka kroz jecanje.

— Bit ću, mama, bit ću! Čovjek koga volim divan je mladić.

Dok je to govorila, pred očima je imala sliku Donalda MacIntosha već jednoga drugog mladića, mladića koji je došao iz Missourija.

XII

Jackson i Aiken marljivo su radili. Dopršili su koral za konje, čak su i nekoliko konja ukrotili, što je bio mukotrpan posao, okupili su i žigosali dio stoke za prodaju. Dok su jahali oko stada, Jackson znatiželjno upita Aikena:

— Zašto radiš sve ovo, gazda?

— Koje? — iznenadi se Aiken.

— Pa ovo, oko ranča. Mislim, brineš se o svemu i ulijećeš u sukob s Druryjem.

Aiken se zamisli, pa nakon kratke stanke odgovori:

— Radim to zbog Adelaide Faffin — a poslije kraćeg oklijevanja doda: — I zbog sebe. Jeremiah i Adelaide teško su se izborili da opstanu u ovoj dolini. Životna im je želja bila da im djeca rastu na ovom ranču. Stara Ady me primila kao sina. Mislim da joj nešto dugujem. A i sam bih izgubio samopoštovanje ako bih sad podvio rep i otišao prepuštajući sve onom gadu. A zašto si mi se ti priključio?

Sad se Jackson počeošao po bradi.

— Vrag će ga znati zašto! Pomalo si mi simpatičan, pomalo se ni meni ne dopada onaj Drury, a možda najviše zbog tvoga desnog krošea. Udaraš kao mazga kopitom.

Obojica se nasmijaše i nastaviše s poslom.

Uvečer, nakon napornog rada, podmazivali su oružje. Rastavljali ga, provjeravali i pripremali se za okršaj. Znali su da ih neće mimoići. Aiken je posebno pripremao i štapiće dinamita. Ispitao je brzinu izgaranja fitilja i podrezivao ih tako da su

neki mogli izazvati eksploziju samo nekoliko sekundi nakon paljenja. Time je mogao zaustaviti i vojsku.

Još je nekoliko dana prošlo u miru, a onda su opet odlučili poći u Beaconsfield. Dobro su se naoružali i krenuli čim su prve zrake sunca stigle sa sljemen planine.

U Beaconsfield su stigli rano ujutro. Grad se polako budio. No to više nije bilo mirno jutro mirnoga kaubojskoga gradića. Osjećalo se da se grad budi u strahu. Šerif je bespomoćan ležao u krevetu, njegovi pomoćnici su bili još nezreli mladići, u gradu su carevala četvorica iz Nogalesa a svaka protuha koja bi zalutala u grad u njemu je i ostala jer nije bilo nikoga tko bi je spriječio u tome. Nije to još bio pravi razbojnički teror, ali je svima bilo jasno da će do njega uskoro neminovno doći. Sve su to Aiken i Jackson doznali pijuckajući kavu kod debele Berte. Aiken je neko vrijeme šutke zurio kroz prozor, a onda bocnuo Jacksona u rebra i pohitao van. Gorostas ga je slijedio.

Odlučna koraka Aiken je krenu liječnikovoj kući i pokucao na vrata, prvo tiho pa sve jače.

— Idem, idem! Dosta je te buke! Što se ubijate tako rano ujutro — čulo se gundanje starog liječnika. Otvorio im je vrata noseći još noćnu kapicu na glavi, obučen u kućni ogrtač preko spavaćice.

— Možemo li vidjeti šerifa? — upita Aiken.

— Što vam pada na um? On još spava. Pustite ga da se odmara i da miruje.

— Nećemo ga buditi. Odvedite nas samo do njegovih stvari.

Liječnik slegne ramennima i povede ih uza stube u sobu u kojoj je ležao šerif Samish. Izgledao je vrlo loše. Blijed, upalih obraza, ali disao je pravilno.

— Jak je, izvući će se — komentirao je liječnik.

Aiken je samo pogledao usnulog šerifa, a onda prišao njegovim stvarima, potražio prsluk, s njega skinuo zvijezdu i pričvrstio je sebi na prsa. Zatim je još malo potražio po džepovima i našao još jednu zvijezdu, značku šerifova pomoćnika. Prikvačio ju je Jacksonu na košulju i šuteći krenuo van.

Jackson je zapanjeno gledao Aikena pa zvijezdu koja mu se presijavala na košuljli, a onda žurno krenuo za svojim gazdom.

— Hej, šerife! — dovikne kad su se našli na ulici. — Jesam li ja ovo šerifov pomoćnik ili samo sanjam?

— Pomoćnik — kimne Aiken.

— Ja? — čudio se i bunio Jackson. — Oduvijek sam najviše na svijetu mrzio predstavnike zakona. I sad ja da budem zakon!

— Točno tako — nasmije se Aiken. — Ali zakletvu ne moraš polagati. Tako nećeš odgovarati zakonu, ali odgovarat ćeš meni, što je, vjeruj mi, mnogo gore.

Jackson samo zagladi kosu, a onda nekako razdragano kimne.

— Pa, da i to budem u životu! I što ćemo prvo učiniti?

— Očistiti salun.

Jackson se strese kao nakon oštrog pića i nedužno upita:

— Da krenemo onda i pozovemo u pomoć obližnji garnizon?

Aiken se nasmije i odlučno

pođe prema salunu iz kojeg se već čula prilična buka i treštanje raštimanoga klavira. Kad su ušli u salun, pričekali su da im se oči priviknu na tamu, a onda krenuli k šanku. Aiken izvuče pištolj iz korica i jednim skokom se vine na šank, a onda opali u strop. U trenu su svi zašutjeli. Polupijani kauboji i skitnice, revolveraši i barske djevojke pogledali su visokog čovjeka koji je stajao na šanku i u rukama mu se pušio revolver.

— One sekunde kad čujete što ću vam reći, važe slijedeća pravila: Zabranjuje se u gradu nošenje oružja, a do sumraka svi oni koji nemaju stalan posao u gradu moraju odjahati. Tko se ne bude pridržavao ovog naređenja bit će uhapšen. Jasno?! — oštro je upitao kružeći pogledom po prostoriji.

— Nije baš jasno — zagrmi neki krupni čovjek, koji je, oslonjen na šank, grlio neku razgoličenu salunsku djevojku. Govoreći to on je pusti, zgrabi bocu i zavitla njome k Aikenovim nogama. Aiken lako poskoči i boca proleti ispod njegovih čizama, a onda jedna njegova čizma sune u lice napadača, kojeg odmah oblije krv i bez jauka se sruši na pod. Aiken haldnokrvno upita: — Ima li još neka nejasnoća ili pitanje?

Sad se već polako ispred njega stvarao polukrug mrkih lica. Krajičkom oka Aiken zapazi kako mu se približava barmen. Munjevito se okrene i ispali dva metka u veliko ogledalo i prema policama s pićem. Staklo i alkohol prsnuše na sve strane, a barmen se baci na pod. Aiken se hitro okrene k masi, koja je još jače zažagorila i primakla se korak bliže.

— Vaše opasače i koltove, gospodo, možete predati odmah, ovdje na šanku. Potvrda vam ne treba jer ću pamtit i svakog pojedinačno.

— Nitko me dosad nije razoružao pa nećeš ni ti — zagrmi jedan sa dva nisko obješena revolvera.

Ne časeći ni trenutka, ne dajući ljudima vremena da se pribere, namjerno se ponašajući tvrdo i okrutno, Aiken podigne pištolj i opali prema govorniku. Pogodio ga je u resicu uha i ovog je odmah oblila krv. Zatulio je, ali se nije usudio posegnuti za oružjem. Sad su već gotovo svi počeli u Aikena gledati sa strahopoštovanjem. Ne baš svi. Trojica kauboj razvučenog naglaska, stojeći mirno u pozadini, hladno su se smješkali, a onda jedan od njih dobaci:

— Imaš još samo dva metka, prijatelju, a to nije dosta za nas trojicu.

— Tako je, dva metka. A koja dvojica od vas pristaju da odu u vječna lovišta? — mirno će Aiken.

Kauboji se nisu dogovarali nego sva trojica istovremeno poteškoše revolvere. Aiken munjevito opali dva puta, pogodi dvojicu napadača, a onda se hitro baci na pod. Još dok je padao, opazi kako prema njemu leti dobačen revolver. Zgrabio ga je u letu i odmah napeo. U trenu je opet čučnuo nišaneći u trećeg razbojnika. No i ovaj je već ležao. Pogodio ga je metak iz Jacksonove puške. Prisutni su bili osupnuti brzinom kojom se sve dogodilo i još više zastrašeni s novih šest metaka u bubnjiću revolvera koji je držao Aiken.

— Želi li još netko pokušati? Ako ne, možemo preći na izvršenje naredbi.

Više se nitko nije bunio i začas je na šanku bila poslagana gomila opasača s pištoljima. Dok su Aiken i Jackson skupljali oružje, dogegao se i liječnik i počeo pregledavati pogođene nasilnike. Jedan je bio teško ranjen, a dvojica su odmah nakon previjanja odjahali. Nestao je i onaj s prostrijeljenim uhom.

— A što će biti s našim oružjem kad budemo odlazili? — upita jedan skitnica.

— Kad platite troškove koje ste imali, dobit ćete svoje oružje i moći ćete otići.

Skitnica sočno opsuje i udalji se, a Aiken se nasmiješi ispod brka, napuni revolver i krene u obilazak grada.

On je išao s jedne strane ulice, a Jackson s druge, pokrivajući ga. Prošli su tako cijeli grad i još nekoliko puta morali upotrijebiti šake. Osobito je Jackson uživao u tome i Aiken ga je puštao da se malo istutnji. U hotelu su morali izbaciti nekoliko nasilnika koji su tamo spavali odbijajući da plate svoje račune. Nakon dobroćudnog uvjeravanja Jacksonova i intimnijeg upoznavanja s njegovim moćnim šakama, svi su pristajali da plate pa čak da ostave i skromnu napojnicu, a nakon toga uzjahivali bi svoje konje i nestajali glavom bez obzira.

Do podneva je grad bio čist.

— E, pa stari moj — odahne Aiken — čini se da je naše šerifovanje prošlo.

— Zar tako kratko? A baš sam počeo uživati! — uzdahne Jackson.

— Hajde da vratimo ovaj lim

pravom vlasniku — pozove ga Aiken pa se uputiše opet u liječnikovu ordinaciju.

— Opet vi? — ljutio se on. — Koga sad treba previjati?

— Nikoga — nasmije se Aiken. — Došli smo samo da vratimo zvijezde Samishu.

— A zašto? Zar mislite da je u gradu već sve u redu?

— Pa, sad... nećemo se upletati u svade između muževa i žena — smijuljio se Aiken. — Ali mislim da smo sav onaj ološ potjerali. Što se tiče one četvorice iz Nogalesa, njih nismo ni vidjeli, ali vjerujem da ćemo i s njima srediti račune.

— Možda oni odu miroljubivo — naivno će Jackson.

Sad se sva trojica nasmiješe, a liječnik ih ponudi konjakom.

— Dave se oporavio i sve sam mu ispričao — reče im on dok su pijuckali. — Mislim da će se obradovati ako ga posjetite.

Jackson i Aiken krenuše k šerifu u sobu. On se obradovao kad ih je ugledao i prilično snažnim glasom im rekao:

— Doktor mi je rekao što ste sve napravili. Hvala vam, momci. Žao mi je što nisam mogao biti s vama.

— Ostat će još dosta posla i za tebe, staro momče — odvrati mu Jackson. — Ali mogu ti reći da mi je onog tvog lima dosta za cijeli život — tobože gadeći se pljucnu on. — Stalno moraš nekoga mlatiti, pucati, hapsiti... moraš se lijepo ponašati, raditi sve po zakonu... nije to za mene!

— Mislim da ćete još malo morati zadržati te zvijezde — zabrinuto im reče šerif. — Ja još sigurno tjedan dana ne mogu iz kreveta.

— Tjedan dana!! — zaprepasti

se Jackson. — Zar tako dugo da budem dobar!

— Hajde, Jacksone, ne cvili. Vidiš da je šerif odlučio da se vječno izležava i da ga mi zamjenjujemo.

— Pa sami ste se u to uvalili — nedužno će šerif. — Meni samome nikad ne bi palo na um da vam ponudim zvijezde.

Još su neko vrijeme razgovarali, a onda Aiken ipak skine zvijezdu i pruži je Samishu.

— Možda ćemo morati učiniti nešto što baš i nije po zakonu — objasni on. — Ali sa zvijezdom ili bez nje borit ćemo se za grad i pomoći građanima — uvjeri on šerifa.

Nakon toga se pozdraviše i oprostiše.

Dok ih je gledao kroz prozor kako odlaze, liječnik reče šerifu:

— Pa, Dave, mislim da smo dobili još jednoga dobrog stanovnika Beaconsfielda.

— I meni se čini — odvrati mu šerif. — I vjerujem da je mnogo bolje prošao grad nego Barclay.

Aiken i Jackson požurili su da se okrijepe kod debele Berte. Obojica su naručili poveći odrezak s brdom krumpira, salatom i obaveznom pitom od jabuka. Dok su utoljavali glad, u blagovaonicu je ušla Tracy i odmah se uputila njihovu stolu.

— Dobro, kakve su to ludorije? — upita još na pola puta.

— O čemu to pričaš? — začudi se Aiken.

— Kakvo je to izigravanje šerifa, pucnjava i tučnjava po cijelom gradu?

— To je bila Jacksonova ideja — brzo odgovori Aiken dok se

jadni Jackson gotovo ugušio zagrcnuvši se.

— Opet ja moram biti učitelj lijepog ponašanja — nastavi Aiken. — Dobri moj Jacksone, nikad ne govori punih usta i ne pljuckaj oko sebe dok jedeš. Pogotovo ne u prisutnosti dame.

— Ali... — započe Jackson, no brzo zašuti vidjevši na vrijeme upozoravajući Aikenov pogled.

— Bilo je to zaista hrabro i smjelo, Jacksone — nastavi Tracy, ovaj put blagim glasom. — Pitala sam se kad će neki od muškaraca Beaconsfielda poduzeti nešto, ali svi su se pokazali kukavice osim tebe. Zaslužuješ zato veliki i poljubac — reče ona, prigne se i glasno cmokne zbunjenog Jacksona.

— Hej, pa nije on jedini čistio grad! I ja sam mu pomogao!

— Pomagaču samo pomoćni poljubac — odmahne Tracy i pošalje mu poljubac iz daljine, okrene se i pođe dobacivši samo preko ramena — Drago mi je što ste živi i zdravi.

I ode dok su njih dvojica buljili za njom.

— Gazda, što je ovo bilo? — upita Jackson.

Aiken razočaran ubaci kumpir u usta i odgovori:

— Ništa. Samo sam opet ispao budala.

Jackson ga pogleda ispod oka i progunda u bradu:

— Tipični simptomi zaljubljenosti.

— Što si rekao?

— Ništa, ništa. Ne govorim punim ustima — odvrati Jackson i nastavi jesti.

XIII

Druryjev ranč nalikovao je na dvorište vojne tvrđave u kojoj je trubač označio uzbunu.

Dvadesetak jahača sedlalo je konje koji su nervozno toptali kopitima, zveckali su kolani, provjeravalo se oružje, nosila municija. Pripremali su se za veliki pohod. Bila su ondje i četvorica revolveraša iz Nogalesa, nekolicina onih koje su Barclay i Jackson protjerali iz Beaconsfielda, nekoliko razbijača s Druryjeva ranča i Mason Drury.

Prišao je svom konju, uzjahao i doviknuo ljudima da i oni uzjašu.

— Došao je trenutak da udarimo čvrsto i neumoljivo — reče. — Moramo iskoristiti dok je šerif u krevetu i preuzeti potpunu vlast. Onaj Jackson i Barclay pokušali su uzeti zakon u svoje ruke i potjerati nas, ali neće uspjeti. Jašemo odmah k njihovom ranču i sravnit ćemo ga sa zemljom, a potom idemo u grad da im pokažemo tko je gazda. Vas četvorica vodite napad — obrati se on Nogalešanima. — Ja ću s trojicom odmah otići u grad i pripremiti teren za vaš dolazak kad uništite ranč. Ako Barclay i Jackson nisu tamo, sredit ćemo ih u gradu. Svi dobivate dodatnih trista dolara za ovu akciju, a vas četvorica po petsto. Ima li primjedbi? Pitanja? Ako nema, krenimo! — vikne on i podbode svoga konja pojahavši u galopu prema gradu.

Skupina krene za njim.

* * *

Nakon ručka Aiken i Jackson vratili su se na ranč. Predosjećali su da ih očekuje napad i zato su se užurbano pripremali. Uz svaki prozor smjestili su po nekoliko napunjenih pušaka, a svuda uokolo ukopali su dina-

mit, koji je samo trebalo potpaliti. I sami su se dobro opskrbili štapićima dinamita s kratkim fitiljima. Nakon toga preostalo im je samo da čekaju.

Strpljivo su stražarili gledajući svaki na svoju stranu.

— Mislim da dolaze — reče Jackson videći kako su prhnule ptice u šumici.

Smjestili su se, pripremili puške i čekali. Uskoro su vidjeli napadače kako se šuljajući raspoređuju zauzimajući zaklone. Aiken je pažljivo nišanio u jednu ukopanu dinamičku patronu i kad su blizu nje stala tri bandita, okinuo je. Odjekne snažan prasak, a trojica razbojnika nakratko poletješe i smiriše se na zemlji.

Kao da je to bio znak za opću pucnjavu. Kiša metaka zasula je kuću, no Aiken i Jackson pucali su samo onda kad su točno vidjeli svoju metu. Premještali su se s prozora na prozor i ispaljivali metak za metkom prikovavši razbojnike za njihove zaklone. Prenstveno su gadali štapiće dinamita, tako da je cijeli okoliš odjekivao kao da su u nekom velikom kamenolomu. Sa svih strana čulo se stenjanje i jaukanje ranjenih napadača.

Aiken i Jackson nemilosrdno su i dalje gadali patrone dinamita. Kad su prestale eksplozije, zavladata je tišina. Pažljivo su promatrali, a onda Aiken polako gurne šešir iznad okvira prozora. Odjekne prasak i šešir odleti s cijevi puške kojom ga je gurao Aiken. Na njemu su bile dvije rupe.

→ Još su tu — mirno ustanovi Aiken i opali u patronu blizu mjesta odakle se izvijao obla-

čak dima. Odjekne prasak i začuje se krik.

— Hoćemo li u juriš, šefe? — razdragano pita Jackson oduševljen efektom dinamita.

— Ne znamo koliko ih je. Popni se na krov i pokrivaj me, a ja ću pokušati da izjurim.

U redu, šefe — Odvratiti Jackson penjući se na krov, odakle je imao mnogo bolji pogled okolice.

Polako je izvirio tražeći pogledom razbojnike. Uočio je samo dvojicu. Čekao je dok nije čuo otvaranje vrata na kući, a onda brzo pripucao čas k jednom, čas k drugom. Njegovu pucnjavu iskoristio je Aiken, hitro je izjurio iz kuće, golemim koracima naprosto preletio brišani prostor ispred kuće i uletio u šumarak.

Praskanje Jacksovih metaka otkrilo mu je gdje se nalaze napadači i polako je puzao prema njima. Ubrzo je otkrio jednoga. Ščućuren iza oborenog stabla pucao je prema kući. Aiken mu se prišuljao gotovo do leđa, a onda tiho prosiktao:

— Ako se ukočiš na mjestu, neće ti se ništa dogoditi.

Razbojnik ga poslušao, šireći prste i ispuštajući pušku da padne. Aiken ga tresne kundakom po glavi i nastavi puzati prema drugom čovjeku. Bio je to Muligan. No revolveraš je čini se imao vučji sluh. U posljednjem trenutku čuo je Aikana, okrenuo se i zapucao. Teški metak pogodi Aikena u rame i gotovo ga okrene oko osi. Pao je na tlo, ali već mu je revolver bio u ruci i on je sa tri metka pogodio napadača, smirivši ga zauvijek. Aiken odveže maramu s vrata i pritisne je na rame. Sad

se on pritajio očekujući da će pucnjava privući još nekog od preživjelih napadača.

Uskoro ih je čuo. Bili su to Gareth i još jedan od njegovih ortaka iz Nogalesa. Vješto se koristeći svakim zaklonom približavali su se Aikenu. Iako mu se polako mutilo pred očima, pratio je mušicom jednog od njih. Kad ga je imao točno na nišanu, okine i razbojnik pade šireći ruke. No Gareth se baci u zaklon, pucajući brzo. Aiken nije imao snage da mu uzvрати. No iza razbojnikovih leđa odjekne nekoliko pucnjeva. Bio je to Jackson, koji je također izišao iz kuće i približio se mjestu okršaja.

Prorešetao je Gareta i bio je to kraj borbe. Više nije bilo nijednog razbojnika sposobnog za bitku.

Jackson pritrča Aikenu, prihvati ga i unese u kuću. Očistio mu je i previo ranu. Dao mu je i nekoliko gutljaja viskija. Tek tada Aiken dode malo k sebi.

— Kako izgleda rana? — upita Jacksona.

— Prava ljepota — odgovori on. — Metak je prošao kroz meso, nije čak ni okrznuo kost. Za dva dana si kao nov.

Aiken mrko kimnu, još jednom potegne iz boce, a onda ustane držeći se za rame.

— Krećemo — reče.

— Kamo? — zablene se Jackson.

— U grad, naravno. Ako se ne varam, glavnog bandita ovdje nema.

— Misliš, Druryja?

— Upravo njega. A dok ga ne sredimo, nismo ništa napravili. Jackson kimnu i krene da osedla konje.

* * *

U Beaconsfield su stigli kad se polako smračivalo. Prvo su krenuli u restoran debele Berte da čuju ima li kakvih novosti. Ona se odmah užurbala oko Aikena kad je vidjela da je ranjen. No Aiken samo odmahne, objasnivši da ga je Jackson dobro previo.

— Drury je u gradu — reče im Berta. — Došao je s trojicom svojih pajdaša i zabarikadirao se s njima u salunu. Nikog ne pušta unutra i kao da nešto čeka.

— Čeka izvještaj svojih ljudi. Ali dobit će ga od nas — odreže Aiken.

— Čuvaj se — doda Berta. — Drury je vrlo opasan. Poznavala sam ga još u Tombstonu. Vazio je kao jedan od najboljih revolveraša. A ti si sad ranjen.

— U lijevu ruku — nehajno odgovori Aiken, pozove rukom Jacksona i krenu prema izlazu. Čim su otvorili vrata odjekne pravi stakato pucnjava tako da su navrat — nanos uletjeli nazad bacivši se na pod.

— Čini se da su nas vidjeli kako dolazimo — reče Jackson.

— Platit će mi za ovo razbijanje — ljutila se i Berta puzajući k šanku ispod kojega izvuče golemu šarpovku za lov na bizone.

— Hej, što ćeš s tim topom?! — dovikne joj Jackson.

No ona se ne udostoji odgovoriti već pride prvom prozoru, razbije staklo i počne pucati.

— A u koga pucaš? — upita Jackson. — Ja nikoga ne vidim.

— Ni ja — odbrusi Berta. — Ali možda će meci vidjeti i pogoditi.

Dotučen tom logikom i Jackson pođe k jednom od prozora i poče promatrati.

Dok su oni tako čavrljali, Aiken je iz džepa vadio štapiće dinamita s kratkim fitiljem.

— Misliš li ti možda razoriti cijeli grad? — upita ga Berta.

— Ne. Ali vidio sam dvojicu kako se skrivaju iza onog pojila. A jedno pojilo manje — više — slegnu Aiken ramenima paleći fitilje.

Onda otvori vrata i baci dva štapića dinamita. Jedan je prasnuo još u zraku, a jedan je pao točno pred pojilo i raznio i pojilo i razbojnike skrivene iza njega.

Odmah zatim grmne i treći prasak. Bila je to puška debele Berte. Nakon njezina pucnja s krova hotela preko puta poletje jedno tijelo i teško tresne o zemlju. Bio je to treći razbojnik.

— Fijuuu! — oduševljeno zvizne Jackson. — To se zove hitac! Odakle ti ta puška?

— Dobila sam je na pokeru. Ali bilo je to davno — odmahne Berta. — Ostao je još samo Drury — dometne ona.

— A on je moj — procijedi Aiken ledeno.

— Ali ti si ranjen!

— Rekoh ti već: U lijevu ruku — izlazeći dobaci Aiken i krene ravno u salun.

Istovremeno se zaljuljaše i vrata saluna a na ulicu iskorači Mason Drury.

— Čini mi se da je došlo vrijeme da riješimo neka ključna pitanja — reče on.

— Dugo si se skrivao iza plaćenika. Bilo je već vrijeme da pokažeš pravo lice — odreže Aiken.

— Zašto si ostao u dolini, Čelični? — potcjenjivački ga upita Drury.

— Zbog zlata — nehajno će Aiken.

— Zlata? — začudi se Drury.

— A tko ti ga je obećao?

— Nitko. Iskopat ću ga. Iskopat ću ga dok tebi budu kopali grob — mrko odgovori Barclay.

— To ćemo još vidjeti — nasmejulji se Drury. — Koliko vidim, ranjen si. — Ogrebotina.

— Šteta — odvrati Drury. — Tako će se pričati kako sam pobijedio Čeličnog dok je bio smekšan ranom u ramenu.

— Dovoljno sam tvrd za tebe.

— Pa dokaži to — reče Drury i potegne.

Bio je mnogo brži od Aikena, kojeg je već polako obuzimala vrućica. Druryjev metak pogodio je Aikena, no Aiken je bio iskusan revolveraš. Slutio je da će Drury biti brži od njega pa je očekivao njegov metak pognut i opušten, tako da ga silina udarca metka ne okrene i ne obori.

A onda je opalio njegov revolver. Bio je precizniji od Druryja. Pogodio ga je u prsa, otprilike u visini srca. Drury krikne i stro-pošta se u prašinu.

Vukući nogu Aiken mu pride.

— Bio sam brži — prostenja Drury.

— Bio si. I pogodio si me — kimne Aiken — ali slabo.

— Ti si mene dobro — zaječi Drury. — Pokopajte me bez čizama.

Aiken kimne, a onda zamišljeno doda:

— Zar si zbilja mislio da će zlato ostati neotkriveno?

— Zlato? — začuđeno ga pogleda Drury, a onda se zakašlja i smiri.

Tek tada Aiken postade svjestan gomile ljudi na nogostupima, na prozorima i na vratima i začudi se kad opazi da su naružani.

— Došli smo ti pomoći — reče krupna ljudina, u kojoj Aiken prepozna kovača — no čini se da tebi i Jacksonu više ne treba pomoć.

— Tko to kaže? — promrmlja Aiken, zanese se i onesviješten padne ravno u naručje začuđenog kovača.

* * *

Kad je otvorio oči, prvo ugleda iscereno Jacksonovo lice.

— Aaah... Znao sam da su vragovi ružni, ali toliko... — počeo Aiken.

— Dobro mu je! — vikne oduševljeno Jackson. — Vraća se u staru formu. Ali uskoro će umrijeti ako mu ne date nešto za jelo.

— Stiže juha! — pjevušila je Berta iz kuhinje.

Aiken se ogleda i ustanovi da leži u čistom bijelom krevetu, da je na stoliću vaza s cvijećem, a lijepe čiste zavjese na prozoru.

— Ti si kod Berte, u njezinoj gostinjskoj sobi. Mogu ti reći da je to velika čast. Njih dvije su te njegovale da je milina.

— Njegovale?! Koliko sam dugo ovdje?

— Treći dan. Spavao si kao dojenče. Hranili smo te na dudicu. Hoću reći žlicom.

— Tko to mi?

— Pa, ja, Berta i Tracy.

— Tracy?!

— Da. Mala je dolazila svaki dan, iako se čini da to baš nije oduševljavalo njene roditelje i onog zalizanka MacIntosha. Či-

ni mi se da te i s njim čeka razgovor ugodni...

XIV

Aiken se brzo oporavljao. Njegov snažni organizam brzo je nadoknađivao izgubljenu snagu, obilato ispomagan vrsnom Bertinom kuhinjom. Iako su mu liječnik i Berta zabranjivali da ustaje, teško je podnosio mirovanje i ležanje i vrlo brzo je počeo ustajati i šetkati. Bio je to njegov pomalo životinjski način požurivanja ozdravljenja.

Sjedeći na krevetu, Aiken pogleda rame. Već su se pravile krastice i bio je to dobar znak da djeluju melemi koje mu je davao liječnik. Bit će to samo novi ožiljci na njegovu žilavom tijelu. Osmjehne se i polako ustane. Pogleda opasač s revolverom što je visio preko naslona na krevetu. Polako mu pride, primi ga i prikopča. Ugodno je bilo osjetiti težinu oružja na boku. Okrene se k velikom ogledalu i zagleda u svoje sad već izduženo lice.

Namigne sam sebi, a onda se uozbilji. Munjevitom brzinom potegne kolt. Nije bio zadovoljan. Bilo je to daleko od njegove prave brzine. Ovakvo potezanje nije bilo na razini Čeličnog Aikena. Sad ga je mogao poraziti i neki slabiji revolveraš.

Stišćući zube, Aiken nastavi vježbati. Potezanje, zapinjanje kokota... Pola sata uporno je izvlačio revolver na svoj lik u ogledalu.

Takav trening ponavljao je dva-tri puta dnevno. A pri jed-

nom od njih iznenadi ga otvaranje vrata. Ušao je šerif Samish.

— Zdravo, Aik — pozdravi ga on. — Vidim da vježbaš. Spremaš se opet u neki okršaj?

Aiken se osmijehne, spremi revolver u korice i pruži ruku šerifu.

— Drago mi je, šerife, da si opet zdrav.

— Tja, još osjećam posljedice onih rana, ali već mogu u patrolu. Vidim da je i tvoje stanje sasvim u redu.

— Još da me Berta ne tovi toliko, bilo bi sve u redu — a onda upita: — Kakvo je stanje u gradu? Berta i Jackson mi kažu da je sve u redu.

— Pa trebalo bi biti s obzirom na to da si sve one koji su mogli izazivati nered uklonio. A i opazam opet neke skitnice kako se okupljaju u gradu. Mirno dolaze, iznajmljuju sobe, ponašaju se pristojno. Ali pogled im je podmukao, opak. Revolveri pripasani vrlo nisko. Čini se da se vrlo dobro znaju njima služiti. Ne znam što je to i što se sprema.

Aiken ga je zamišljeno gledao.

— Je li Drury imao nekih rođaka? — upita on.

— Koliko ja znam, nije. Barrem se dosad nitko nije pojavio da postavi pitanje nasljedstva ranča. To vodi okružni sud. Ali čini mi se da će ranč na dražbu. Dakle, nema nasljednika. Zašto pitaš?

Aiken samo slegne ramenima i okrene se k ogledalu. Nešto je i u njemu budilo napetost, a još nije znao što.

Nakon šerifa Samisha Aikena su posjetili njegov sad već pravi prijatelj Jackson i Berta.

Iako nisu bili otvoreni i precizni kao šerif, ipak su i oni zapažali da stanje u gradiću još nije sasvim mirno.

Čavrljali su o Aikenovom zdravlju, o Bertinoj kuhinji, o tome kakvi su poslovi na ranču i kakvi su Aikenovi planovi.

— Pa što se ima razgovarati o njegovim planovima! — reče Berta. — Žena i čopor djece oko njega...

— ... i čopor konja i dugorogih bikova — dometne Jackson.

— Pitanje je samo kojim redom — kao da se dvoumio Aiken.

— I to se zna — bila je odlučna Berta da istjera te stvari na čistac. — Prvo Tracy...

— ... pa onda goveda i konji ... — ubaci se Jackson.

— ... dok budu stizala djeca! — završiše zajedno smijući se Jackson i Berta.

— Ne znam — zamišljeno će Aiken okrenuvši se prozoru.

— A što tu ima da se zna ili ne zna? — sad već ljutito priupita Berta.

— Pa... Tracy i ... Donald — zamuckujući će Aiken.

— Ne spominji tu glistu! — naljuti se Jackson. — Nije nos promolio iz one svoje pljesnive banke dok smo mi krv prolijevali na ulici. I što misliš zašto te je Tracy cijelo vrijeme posjećivala i njegovala dok si ležao u krevetu?

— To ste vi rekli. Ja je nisam vidio — tvrdoglavo se Aiken.

— Kako ćeš je vidjeti kad si bio u nesvijesti. A kad si došao k sebi, čemu da ti dolazi? Stalno joj nešto predbacuješ i svađate se. Nisi joj nimalo pokazao da si se zatreskao u nju kao te-
le.

— Tele, a?

— I to veliko! — kimne definitivno Berta i odgega iz sobe.

— Pa, gazda, čini mi se da ima pravo — potvrdio je i Jackson. — Mislím da bi bilo najbolje da najprije odeš k onom Donaldu, razbiješ mu nos, objasniš mu tko je tko, a onda odeš k Tracy, staviš je na konja, pa k svećeniku i pravo na ranč.

Aiken se grohotom nasmije na ovakve Jacksonove preporuke. No ovaj se nije dao smesti.

— Vjeruj meni. Stari sam ja znalac žena!

— Da. To sam zapazio — bocne ga Aiken smjerajući na njihovo upoznavanje.

Jackson se zacrveni, nakašlje i hitro ode tvrdeći kako ima neodgodivog posla na ranču.

* * *

I Aiken je razmišljao. Bio je načistu sam sa sobom da je zaljubljen u Tracy. Bio je toga svjestan već dulje vrijeme. Ali nije bio načistu s Tracy. Stalno je branila Donalda, tvrdila kako mu je vjerna, kako ga voli i slične gluposti. Odmah se razgnjevio kad je počeo razmišljati o tome. Ali činjenica je da su Jackson i Berta imali pravo. Tu stvar treba raščistiti.

Zaključivši to, odmah se počeo oblačiti za izlazak.

Kad je izišao na ulicu, još hodajući sporo zbog slabosti i dugog ležanja, bio je začuđen kako ga ljudi prijateljski gledaju, ljubazno ga pozdravljaju i raspituju se za njegovo zdravlje.

Kao da sam našao svoj gradić, pomisli on. Kao da više nisam usputni jahač ili unajmljeni kauboj. Odobrovolji ga to razmišljanje i osjećaj pripadnosti pa veselo fućkajući krenu

prema Tracynoj kući. Nekoliko sekundi prikupljao je hrabrost, a onda pokucao na vrata.

— Naprijed! — začuje Tracyn glas iznutra i on uđe.

Bila je, čini se, sama kod kuće. Kosu je vezala u pundžu da joj ne smeta pri poslu. Pripasala je ružičastu kecelju i sva crvena i znojna od vrućine i posla djelovala je vrlo ljupko.

Aiken je samo stajao na ulazu i uživao gledajući je. Tracy se tek tada okrene i zbunjeno stane vidjeviši tko je došao.

— Ti si? — rekla je.

— Da nisi možda očekivala Donalda? — prasne Aiken iako nije namjeravao.

— Naravno da sam očekivala njega. On mi je vjerenik!

— Ma prestani s tim: vjerenik, vjerenik! Već mi je dosta toga. Ti uopće ne voliš tog idiota!

Tracy se brzo okrene i užurbano se nastavi baviti pripremanjem ručka.

— Naravno da ga volim! — rekla je gledajući u lonce iz kojih se pušilo.

Aiken joj odlučno pride, uhvati je za ramena i okrene je prema sebi.

— Tracy, želim čuti istinu. Voliš li ti njega ili ne?

Tracy ga pogleda u oči i Aikenu bude žao što je tako čvrsto drži, vidjevši kako se suze skupljaju u kutovima njenih lijepih krupnih očiju. A onda ona pogleda u pod i mirno odgovori:

— Udat ću se za Donalda MacIntosha.

— Ali zašto, pobogu?!

— Tracy! Barclay! — odjekne glas s vrata.

Oboje se trgoše i pogledaše Tracyna oca, koji je bio ušao.

— Što ovo treba da znači? —

upita on mrko.

— Ništa, gospodine Montague — mirno odgovori Aiken. — Učinilo mi se da gospođici Tracy nije dobro i da će se onesvijestiti pa sam je pridržao. Došao sam samo da joj se zahvalim zbog brige dok sam bio ranjen. Sad sam to obavio i mogu otići — nakloni se Aiken i ukončena hoda gotovo izjuri van.

Šuteći i dršćući Tracy je gledala u vrata koja je zalupio za sobom. Otac ju je pažljivo gledao, a onda prišao i zagrlio je.

— Mala moja Tracy — blago joj reče — ne moraš to učiniti. — Znaš i sam da moram — odgovori Tracy briznuvši u plač i naslonivši glavu na očeva prsa. — To nam je jedini način da isplatimo hipoteku i da nas MacIntoshevi ne otjeraju kao pse. Moram misliti na majku.

Sad je i njezin otac zaplakao. Osjećao se jadno, kao da prodaje vlastitu kćer. Znao je da su ih MacIntoshevi cijelo vrijeme pljačkali. Kod njih su uzeli prvi kredit za otvaranje prodavaonice i u početku su uspješno otplaćivali dugove. No onda su odjednom MacIntoshevi odlučili da ne dopuste odgađanje i dugotrajno vraćanje nego da se rate otplaćuju stalno, svakomjesečno.

To je bilo vrlo teško. Beaconsfield je ipak bio malen gradić, pa iako je uokolo bilo nekoliko rančeva, kad je Mason Drury počeo kontrolirati sve, prestao se kod njih opskrbljivati i kupovao je u susjednom gradiću Skycityju. Tako su Montagueovi ostali bez dvije trećine prihoda i više nisu mogli vraćati dugove. A MacIntoshevi su nastavili pritisak. Stigao je i završni ultimatum. Ili će vratiti sve dugove,

ili će im uzeti dućan i kuću i morat će bez igdje ičega otići iz grada. A ni Montague ni njegova žena nisu više bili u godinama kad se lako može početi iz početka.

Sve je to znala i Tracy, koja je patila videći kako joj se roditelji muče. I onda je rekla »da« na udvaranje i nagovaranje Donalda MacIntosha. Pristala je da se uda za njega, a vjenčani dar da bude priznanica da je isplaćen dug. Bila je to sitnica za MacIntosha.

Iako joj je bilo strašno teško biti ljubazna prema oholom i ljigavom Donaldu MacIntoshu, Tracy je znala da to mora učiniti. Izlaza nije bilo jer ni u nekoj drugoj banci ne bi mogli dobiti kredit.

Da, ona će se udati za Donalda MacIntosha, kojeg sve teže podnosi.

XV

Aiken se mrk vratio debeloj Berti i počeo pakirati svoje stvari.

— Hej, pa još nisi ozdravio, kamo ćeš? — upita ga ona.

— Na ranč— odreže Aiken.

— A što ćeš na ranču?

— Uzgajati konje i goveda.

— A žena i djeca?

— To prepuštam Donaldu MacIntoshu — otrovno odgovori Aiken i izjuri van poljubivši u oba obraza debelu Bertu.

Ona je samo zamišljeno gledala za njim, a onda dometnula sama za sebe: — Ipak ćeš ti odgajati Tracynu djecu — i krenula u kuhinju.

Poslova na ranču je uvijek bilo mnogo. Trebalo je pripremati sijeno za zimu, trebalo je obilježavati goveda, pripaziti na pu-

me koje su počele napadati stado, kontrolirati vodu, pašu, krotiti konje, tako da Aiken i Jackson neko vrijeme nisu odlazili u grad.

Osobito se Aiken protivio odlasku u grad. Mislio je da će pobjesniti ako ode u Beaconsfield i ne vidi Tracy, a znao je da je ne smije posjetiti.

Jackson ga je nagovarao da ipak pođu, no Aiken je bio neumoljiv.

Bila je večer i oni su sjedili na verandi gledajući krasan zalazak i pušeci debele cigare. Dok je s užitkom uvlačio dim u pluća ispuhujući ga i praveći velike kolutove, Aiken je zurio u užareno crvenilo neba.

»Divno je ovako sjediti«, razmišljao je, »dok povjetarac već polako donosi noćnu svježinu. Čulo se i komešanje konja koji se spremaju za noćni smiraj. Nakon dobre večere tijelo se osjeća ugodno i opušteno, a unutrašnja sreća nadima čovjekova prsa.

No Aiken nije bio sasvim sretan. Uživao je u ljepoti doline, u jedinstvenom čaru divljine Zapada. Uživao je u tome što je napokon našao svoj dom. Ali nešto je nedostajalo. Točno je i znao što. Nedostajala mu je još jedna stolica za ljuljanje kraj njega i u njoj Tracy.

Mrko ustane sa stolice i nasloni se na stup nervozno povukavši ruku kroz kosu.

— Što je, gazda? — upita ga Jackson iznenađen ovako naglom promjenom raspoloženja kod Aikena. — Ne osjećaš se dobro?

— Ne — promrsi Aiken — sve je u redu. Više ne osjećam bol u ramenu, ali sam zabrinut zbog

bandita — brzo je Aiken smislio uzrok svoje zabrinutosti.

— Bandita!? — začudi se Jackson. — Zar će nas opet netko napasti? Ja sam mislio da smo ih već sve sredili.

— Bojim se da nismo — zamišljeno odgovori Aiken — bojim se da nismo... Razračunali smo se s nekoliko plaćenika, ali mislim da je glavni još ostao skriven.

— Pa ti si osobno sredio Druryja!

— Čini se da je i Drury bio izigran. Da je i sam radio za nekoga.

— Za koga? — zablenu se Jackson.

— I ja bih volio znati tko je taj »netko«. A taj »netko« je točno znao zašto je unajmio Druryja i naredio da se dočepa ove doline. No i taj »netko« će se kad-tad morati pokazati.

XVI

Nakon nekoliko dana Aiken i Jackson su ipak odlučili poći u grad. Polako su ujahali u glavnu ulicu, privezali konje ispred saluna i ušli da popiju viski. Čim ih je vidio, barmen je već stavio na stol dvije čaše, prijazno im se nasmiješio i natočio žestoko piće.

— Što ti dršće ruka? — naljuti se Jackson — Kad vidiš nas dvojicu, ulijevaj dvostruki. Ovo nam nije ni za pola grla — govorio je gorostasni drvosječa iskاپivši u pola gutljaja bocu s pićem. — Zapravo, bolje da nam daš bocu.

Barmen se nasmiješio, izvadi ispod pulta bocu Henneseyja i dobaci mu je.

— Fijuuuuu — zazviždi Jackson vidjevši marku.

— Stigla mi je upravo jedna pošiljka iz St. Louisa — namigne barmen — a onda se smrkne i doda — Bolje je da je vi popijete nego neko od tih baraba.

— Kojih baraba? — zanimalo je Aikena.

Barmen oprezno pogleda lijevo i desno, pa im prošapće:

— Grad je prepun raznih skitnica i smutljivaca, pravih okrutnih revolveraša. Njih dvanaestak. Kad su došli, počeli su se dobro ponašati, ali proteklih nekoliko dana pokazuju svoje pravo lice. Okrutni su, sa svakim se svađaju, nekoliko građana je već pretučeno, a samo zahvaljujući slučaju nitko nije ubijen. Naravno, nikad oni nisu krivi, uvijek su bili izazvani i šerif im ništa ne može. Osim toga, on je još slab od preboljelih rana.

— Misliš da su ti razbijači zajedno? — raspitivao se Aiken.

— Naravno. I najvećoj budali je to jasno — brzo dometne barmen. — Došli su odvojeno, ali zajedno su u salunu, zajedno šetaju gradom i jedan drugome čuvaju leđa. Iskusni su to borci. Kažem vam, čuvajte se.

Rekavši to, barmen se brzo odmakne opazivši kako se pomična vrata saluna otvaraju i ulaze tri visoka muškarca. Brzo je uzeo krpu i počeo brisati šank.

Aiken ispod oka pogleda tko je ušao u velikom ogledalu iza šanka. I njemu je odmah bilo jasno da su to propalice kakve je već Čelični sretao. Isti kao oni s kojima se već sukobio u Beaconsfieldu.

Bahato su ušli, sjeli za prazan stol, odgurnuvši pri tom nekoliko drugih gostiju i viknuli:

— Gdje je naše piće?!

Drhtavom rukom točio im je barmen piće, a onda mu jedan od stranaca snažnim udarcem izbije bocu iz ruke i ona se razbije na susjednom stolu.

— Kakav nam to bučkuriš donosiš? — zlobno će stranac. — Donesi nam ono što piju oni tamo — reče on pokazavši flašu Hennessyja iz koje su si točili Aiken i Jackson.

— Ali to mi je bila posljednja.

— Onda donesi onu! A ti ušljivci neka piju nešto drugo.

Aiken i Jackson se pogledaše, namignuše i nasmiješiše jedan drugome pa se polagano okrenuše.

— Gospodo, dopustite da se predstavimo — umilnim glasom reče Aiken tako da su ga trojica začuđeno pogledala.

Očekivali su sve drugo samo ne ljubazan odgovor na njihovu uvredu.

— Moje je ime Aiken Barclay — nastavi Aiken. — Došao sam u ovaj gradić kao učitelj lijepog ponašanja i već sam mnoge lijepo podučio. A čini mi se da i vama treba jedan brzi tečaj. U tome mi može pomoći i moj pomoćnik Jackson.

Cereći se od uha do uha, Jackson se teatralno nakloni imitirajući glumce koje je gledao dok su prolazili Beaconsfieldom sa svojim putujućim kazalištima.

Izgledao je pritom vrlo smiješno, ali razbojnici se nisu nasmijali. Ustali su odgurnuvši stolce.

— Dosta je te lakrdije — odreže jedan. — Kad se već znate lijepo ponašati, dodajte nam svoje piće. I pritom, naravno, recite: gospodo!

Aiken se servilno nakloni, uzme bocu Hennesseyja, preko ruke stavi salvetu kao konobar, pride trojici skitnica i upita:

— Da li je gospodi po volji ovaj Hennessey?

— Dobar si ti momak. Pa volji nam je — pohvali ga jedan razbojnik.

— Onda izvolite — ledeno reče Aiken i raspali nasilnika bocom po glavi.

Ovaj se stropošta slomivši stol iza sebe, a istovremeno je Jackson zaurao:

— Nemoj!!! Pa to je pravi Hennessey viski!!! Sad je i on izgledao vrlo mrko.

— Jeste li vidjeli što ste učinili? Natjerali ste gazdu da upropasti ovo dragocjeno piće! — vikne on na razbojnike. — E, to zaista neće proći samo tako!

Zbunjeni ovakvim preokretom razbojnici opsovaše i poteškoše revolvere, no Jackson je već bio u punom zamahu. Brzinom čegrtuše zgrabio je stol, prevrnuo ga i bacio na razbojnike i oni su se također srušili. Dok su se pokušavali iskobeljati, već je Jackson priskočilo »da im pomogne« i počeo im djeliti svoje teške udarce. Začas su obojica bila u nesvijesti i iz noseva im je tekla krv.

— Evo, gazda, gotovo je — zadovoljno će Jackson otresajući ruke. — Ali zbilja nisi morao upropastiti onaj viski.

— Imam ja drugi! — dovikne barmen.

— Taj će ipak pričekati — Aiken slegne ramenima — jer ove momke moramo odvesti u zatvor šerifu, a osim toga, Jackson, zar nisi mogao nešto ostaviti i za mene?

Jackson pokunjeno spusti glavu i progunda:

— Ali bilo ih je tako malo!

Obojica se nasmijaše i krenuše k zatvoru, prebacivši dvojicu preko ramena, a a trećega držeći između sebe.

Već na ulici susreli su šerifa Samisha, kojem je netko spomenuo gužvu u salunu.

— Kakve mi to darove donosite?

— Tri usnule ptičice — odgovori Jackson.

Kad su smjestili razbojnike u zatvor, sjedoše da porazgovaraju sa šerifom.

— Čujem da ima poteškoća u gradu — upita Aiken.

— Ima, Aik — sumorno odgovori Samish — otkako si ti došao, teškoće su se nekako umnožile. Ne, ne, ne krivim tebe — brzo dometne Samish kad je vidio da je Aiken zaustavio da nešto kaže — ali vjerovao sam da je Druryjevom smrću sve gotovo. A sad u gradu opet imamo hrpetinu nasilnika.

— Za koga rade? — upita Aiken.

— Ne znam. Nisu posjetili nikoga iz grada. Tumaraju gradom, izazivaju neprilike, a ja nemam zakonskog razloga da ih uhapsim. Uvijek gužvu izazove netko drugi, iako su ga oni na to natjerali.

— Mmm da — zamišljeno će Aiken.

Šerif ga oštro pogleda i upita:

— Da ti nešto ne tajiš od nas? Da li znaš nešto što mi ne znamo?

— Pa, možda — otegnu Aiken, a onda se odluči. — Znaš li nešto o geološkim istraživanjima u ovom kraju?

Šerif se počese po glavi, malo razmisli, a onda upita:

— Nemoj mi reći da je posrijedi zlato?

Aiken se samo zagonetno nasmiješi i ponovi pitanje.

— Kad bolje razmislim — reče Samish — čini mi se da je prije nekoliko godina ovdje bio jedan geološki inženjer. Istražio je cijeli kraj uzdruž i poprijeko, kuckao onim svojim malim čekićem, uzimao uzorke stijena, nosio ih na analizu, ali svi su mu se smijali. Ovo je stočarski kraj i nitko nikad nije pronašao neku rudu.

— Što je bilo s tim geologom?

— Pa, jednog dana je nestao. Vjerojatno je zaključio da ovdje nema ničega vrijednog kopanja.

— A gdje je boravio dok je bio ovdje?

— Čini mi se da je spavao u hotelu. A zašto pitaš?

— Tek tako — Aiken ipak nije htio biti do kraja otvoren.

— Možda će te zanimati — doda šerif — da je prilično dugo boravio i u tvojoj dolini i da je i iz nje uzeo priličan broj kamenčića.

— Kamo ih je slao na analizu?

— Ne znam točno. Ali to možeš pitati starog Macintosha. On je redovito putovao zbog svojih poslova u glavni grad i usput je nosio sa sobom geologove uzorke.

— Hm, pitat ću ga — zamišljeno će Aiken, a onda se prene i skrene razgovor na bandite u gradu. — Koliko tih razbojnika ima?

Trljajući bradu, šerif odgovori!

— Trinaest.

— Samo deset — ubaci se Jackson. — Trojica su iza brave.

— Jest: Znači desetorica — složi se šerif.

— A gdje su? — zanimao se Aiken.

— Pa vjerojatno u hotelu. Kasno ustaju i onda kreću u svoj pohod po gradu. Što mislite vas dvojica o tome da opet ponese zvijezde?

— Nikad više — zajauka Jackson. — Ta me zvijezda pekla kao žeravica. Pomoći ćemo mi tebi i bez toga.

— Bolje bi bilo s njom. Onda ste ipak predstavnici zakona i nitko vas nizašto ne može optužiti.

— Dobro — uzdahne Aiken. — Daj nam taj lim pa da vidimo što možemo učiniti. Mislim da bi trebalo povezati sve građane. Kako s tim stoji?

— Vrlo dobro — odgovori šerif. — Ovo su pioniri koji su navikli da se bore, samo im treba vođa. Ja za tu ulogu baš nisam najbolji — prizna šerif — ali mislim da bi ti mogao biti. Svi već u tebe imaju povjerenja.

— Ne baš svi — jetko reče Aiken, a onda doda prije no što su ga stigli bilo što upitati. — Vas dvojica se pobrinite da o svemu obavijestite građane. Neka svi ma bude pri ruci oružje ako izbije veliki sukob. A ja ću malo prolunjati po gradu.

Rekavši to, Aiken izide, a šerif brzo pogleda Jacksona.

— Što mu je? Nije bio ovako mrk otkako sam ga upoznao.

Jackson kimne, a onda kucne prstom po lijevoj strani prsa:

— Ljubavni jadi, šerife.

— Aaaaa, tako — sad i šerif kimne pokazajući razumijevanje za tu vrstu poteškoća. Onda potapša Jacksona po ramenima i pozove ga da se dogovore tko će koga obavijestiti.

XVII

Aiken je polako šetao glavnom ulicom, a onda se uputi k Berti. Dugo je već nije vidio i želio se te simpatične žene majčinskog pristupa ljudima.

Kad je došao i pokucao, vrata mu je otvorila djevojka koja je radila kod Berte.

— Gospođa Berta nije ovdje. Hoćete li je pričekati? — upita ona.

— Hoće li se brzo vratiti?

— Mislim da hoće. Otišla je samo krojačici da proba novu haljinu. — odgovori djevojka uzimajući od Aikena šešir i uvođći ga u mali salon.

Ondje je bila još jedna osoba koja je čekala Bertu. Aiken se zbunjeno nakašlja vidjevši Tracy kako sjedi za stolom listajući neki vrlo stari modni časopis, koji je tko zna kako došao u Bertin lokal.

— Aiken?! — pogleda ga ona zbunjeno.

— Zdravo, Tracy — pozdravi je on.

Ona zbunjeno ustane i reče:

— Mislim da nemam više vremena čekati Bertu. Moram kući da dovršim ručak.

Aikenu je srce ubrzano zakućalo dok ju je gledao kako lijepo poravnava haljinu i nespreno pokušava proći kraj njega trudivši se da ga ne dodirne. Uhvati je za ramena i okrene prema sebi.

— Ne moraš zbog mene bježati. Ja ću otići ako ti je mrska moja blizina.

— Znaš da nije — promuća ona gledajući ga netremice svojim lijepim kestenjastim očima.

— Zašto se onda, dovraga, želiš udati za onog idiota Donal-

da? Ne mogu vjerovati da ga toliko voliš.

— Ne volim ga uopće! — gotovo vrisne Tracy. — Ali moram se udati za njega i ne pitaj me više zašto.

Rekavši to, ona se podiže na prste, nježno, pa onda strasno poljubi Aikena otrgne se i jecajući izleti iz sobe čak i ne opazivši Bertu koja je dolazila s velikim paketom pod rukom. Berta je začuđeno gledala za njom, a onda se okrene Barclayu, koji je ukočena lica zurio u vrata kroz koja je Tracy izjurila.

— Što se, zaboga, ovdje događa? — upita Berta.

— Ništa — procijedi Aiken trgnuvši se iz ukočenosti — Gdje si ti bila?

— Kod krojačice! — slavodobitno će Berta. — Zar misliš da tom velikom događaju mogu prisustvovati u staroj garderobi.

— Kakvom velikom događaju? — zabezekne se Aiken.

— Gospode bože! — sad se Berta nije mogla načuditi — pa ti ne znaš? No, dobro, saznat ćeš na vrijeme.

Aiken nezainteresirano slegne ramenima i odjuri.

Berta oduševljeno počne razvezivati paket. Uze haljinu, prsloni je na sebe i pogleda se u ogledalo. Bila je vrlo zadovoljna svojom pojavom.

— Sjajno — reče. — A ti mladi su baš zvrkasti. Tako potpuno neobaviješteni. Ne znaju ni najosnovnije stvari — veselo je brbljala sebi u bradu. — A vjenčanje Aikena i Tracy bit će najveći događaj godine u Beaconsfieldu! Eh, mladost, mladost!

* * *

Aiken je požurio u šerifov ured. Tamo su ga već čekali Samish i Jackson.

— Jeste li bili uspješni? — mrko upita Aiken.

— Naravno — odgovori šerif. — Svi su građani obaviješteni i svi marljivo podmazuju oružje. Svi žele živjeti u mirnom gradiću, a ako se za to treba izboriti, što prije, to bolje. Svi su odlučni u tome. Neki su se nećkali, ali kad sam rekao da si ti na čelu, nije bilo teškoća. Što ćemo dalje činiti?

— Poći ćemo u salun. To je najjednostavnije i najbrže. Svakog revolveraša koji je tamo odmah ćemo uhapsiti. Ostale ćemo loviti kako budu pristizali.

Napunili su džepove municijom i krenuli u salun.

Bio je prazan. Samo je barman sjedio za stolom i redao pasijans.

— Gdje su tvoji specijalni gosti? — upita šerif.

— Nema nikoga — odgovori ovaj. — Otkako ste onu trojicu strpali u zatvor nisam nijednoga vidio. Ali liječnik, koji je svratio na piće, reče mi da je vidio dvojicu kako žurno nekamo odlaze.

U tom trenutku začu se potmula eksplozija.

— Ovo dolazi iz zatvora! — viknu šerif. — Čini se da su oslobodili svoje prijatelje.

Rekavši to, pojuri k vratima, ali ga Aiken zaustavi.

— Polako! Možda baš na to i čekaju! Idemo na stražnji izlaz!

Iza saluna bilo je malo skladište pića i iz njega se ulazilo u dvorište natkriveno drvenom tendom. Oprezno su prišli vratima i provirili van.

— Ti i Jackson me pokrivajte

— reče šerif — a ja idem prieko pa ću onda ja pokrivati vas.

Aiken i Jackson zauzeše položaj kraj vrata pomno promatrajući krovove i moguće zaklone. Šerif pojuri van, uleti u vežu preko puta, a onda mahne Aikenu da dođe za njim. Aiken potrči dugim koracima, ali tada odjekne nekoliko pucnjeva. Aiken se baci na tle i kotrljajući se zauzme zaklon uz šerifa.

— Društvo je stiglo — hladnokrvno je prokomentirao Aiken osuvši paljbu po obrisu koji je vidio na krovu susjedne kuće.

Začuje se krik, a onda počne prava kiša metaka po zaklonu u kojem su se skrivali njih dvojica.

I Jackson je marljivo zapucao. Ti pucnji bili su znak za opću paljbu u gradu. Zatreštalo je sa svih strana. Zabarikadirani građani izvukli su svoje oružje i otvorili vatru na razbojnike. No bili su to prokušani revolveraši, koji su odmah shvatili stanje i prilagodili mu se. Vješti strijelci iiskusni borci koristili su se svakim zaklonom i čvrsto držali svoj položaj. Bila je to prava ulična borba.

Unatoč pomoći građana, šerif, Aiken i Jackson morali su neposredno odlučiti ishod borbe, jer ako oni poginu ili budu izbačeni iz stroja, građani će izgubiti svoju odlučnost. To je stara ratna psihologija. Bez vođe nema pobjede. Znali su to i revolveraši, pa su svoju paljbu usredotočili na ovu trojicu.

— Ovaj zaklon nam baš nije bogzna kakav — prošapće Aiken — moramo se maknuti odavde.

Rukom pokaže kamo će otići pa drvosječa i šerif počnu po-

mamno pucati iz svojih pušaka, a Aiken pojuri preko ulice želeći obići salun da ima bolji pogled.

Osjetio je kako mu je vrelina zaparala bedro, ali to ga nije usporilo. Uletio je ramenom u vrata neke kuće i provalivši uletio unutra. Kod prozora je opazio čovjeka naslonjena na koljeno, koji je puškom nišanio nekamo.

Čovjek pogleda, prijazno klimne odmahnuvši nehajno prema razvaljenim vratima i nastavi pucati. Aiken se podiže pa i on ispali nekoliko metaka.

Pucnjava nije jenjavala, ali polako je postojalo jasno da razbojnici gube bitku. Njihov položaj usredotočio se oko zgrade banke.

— Možda žele opljačkati banku — prošapće Aikenov domaćin.

— Ne vjerujem — odgovori Aiken i opet izjuri van pucajući.

Zauzeo je zaklon nasuprot banke. Odmah mu se trčeći pridruže šerif i Jackson.

— Napravili smo malu inventuru — prošapće Samish — čini se da su ostala samo četvorica.

— Onda? Upadamo? — upita Jackson.

Šerif i Barclay kimnuše i na Aikenov znak sva trojica potrčase. Dočekala ih je oštra paljba. Šerif i Aiken uspjeli su neozlijeđeni doći do zgrade banke, a Jackson je zaurllao i srušio se, no brzo se otkotrljao pod jedan nogostup.

— Sve je u redu — prostenja želeći umiriti prijatelje. — Izvan stroja sam, ali pomoći ću vam odavde.

Aiken i šerif su prišli vratima. Bili su u mrtvom kutu i nitko ih

tu nije mogao pogoditi. Šerif se privukao do porozora iz kojeg je virila puška. Čvrsto je zgrabio usijanu cijev i unatoč vrućini cijevi povukao je van. Za puškom je izvirio dio tijela, no to je Aikenu bilo dovoljno. Odjekne njegov hitac i razbojnik se samo prevali preko prozora. U istom trenu Aiken uskoči u polumrak prostorije, a šerif za njim.

Odmah su vidjeli dvojicu službenika koji su ležali mrtvi ili onesviješteni na podu. Dočeka ih nekoliko hitaca, ali su prošli neozlijeđeni zaklonivši se iza blagajničkog pulta.

Šerif rukom pokaže Aikenu da će on poći desno, a Aiken lijevo. Ne čekajući odgovor, šerif potrči. No upravo iza pulta čučao je jedan razbojnik koji izbliza raspali šerifa kundakom po glavi i on se stropošta.

Aiken opali, ali promaši. Ostao je tako sam protiv trojice revolveraša. No nije se uzbudio. Puzao je duž šaltera pomno osluškujući i tražeći gdje se skrivaju razbojnici. Sad je već i u zgradi banke i u gradu vladala tišina.

Čuo je samo kako ljudi nešto dovikuju vani, ali je znao da mu ne mogu pomoći. Ovu je bitku morao dobiti sam.

Šćućurio se i osluhnuo. Čuo je tiho grebenje s druge strane pulta. Bio je to razbojnik koji je sradio šerifa.

Bez razmišljanja Aiken isprazni bubnjić revolvera kroz pult i baci se na drugu stranu, no nije mu odgovorila pucnjava već urlik s druge strane. Iako nasumce, pogodio je protivnika.

»Još dvojica« pomisli Aiken, a onda ga pogodi metak u butinu

tako da je pokleknuo. Brzo se okrenuo i na stubama spazio jednog čovjeka kako nišani u njega. Iz malog džepića potegne deringer, koji je uvijek nosio sa sobom, i ispali obje cijevi. Razbojnik samo zakoluta očima i stropošta se slomivši rukohvat. Aiken skoči preko pulta i padne pored mrtvog razbojnika. Ščepa njegov revolver i stiskajući nogu nastavi osluškivati.

— Ostao sam samo ja, Čelični — začuje glas iza vrata što su vodila u susjednu prostoriju. — Možemo to riješiti izravno.

— A tko si ti? — upita Aiken.

— Jonathan Rose. Sreli smo se u Kansasu.

— U redu — odluči se Aiken i polako se uspravi spremivši revolver u korice.

Na susjednim vratima pojavi se lik revolveraša.

— Ranjen si? — upita ga ovaj.

— U nogu. Ruka mi je zdrava.

Još nije ni dorekao, a protivnik potegne revolver. Aiken se baci na stranu ranjene noge, to revolveraš sigurno nije očekivao pa njegov metak ode na drugu stranu, ali Aikenov je pogodio. Razbojnik zastenje pa se polako sruši na pod.

— Mislio sam da si brži, Čelični — prostenje.

Aiken došepesa do njega i onda ga upita:

— Za koga radiš?

Razbojnik iskrivi lice u grimasu.

— Mislio sam da znaš. Za ...

U tom trenutku odjeknu pucanj i metak razbojnika pogodi u glavu. Aiken se okrene, ali nedovoljno brzo i drugi metak pogodi ga u rame i on spusti oružje. Na stubama je stajao Donald MacIntosh.

— Ti?! — reče Aiken. — Sumnjao sam da si to ti!

— Da, to sam bio ja! — slavo-dobitno odgovori MacIntosh. Zar si mislio, glupane, da me možeš svladati? Svi ste vi glupa bagra i konačna pobjeda, bit će moja.

Aiken je škripao zubima od bijesa ljuteći se na sebe što nije odmah sredio ovog pokvarenjaka.

— Bit će moje i zlato. Našao si ga, je l' da? Znao sam da ćeš ga naći.

— Da, našao sam ga — jetko odgovori Aiken. — Ubio si i geologa.

— Naravno. Nisi valjda mislio da ću ostaviti tu budalu da priča po svijetu kako ovdje ima zlata. Sve će to biti samo moje. A bit će moja i gospođica Tracy Montague. Znam da me ne voli, ali nema izbora. Sve sam sredio da joj roditelji upadnu u dugove. U našoj banci, naravno, tako da će ona postati gospođa MacIntosh. A onda ću i s njom drukčije razgovarati. Ti to naravno nećeš doživjeti. Ali možeš sa sobom na drugi svijet ponijeti spoznaju da ću s djevojkom koju voliš živjeti na tvom ranču i s tvojim blagom. Zbogom, Čelični Barclay.

Nacerivši se ogavno MacIntosh ispruži ruku nišaneći ravno u čelo Aikena Barclaya. Aiken sklopi oči očekujući udar metka. Odjekne hitac.

Aiken se začudi što ništa ne osjeti, a onda začuje kako pada tijelo. Brzo otvori oči i zapanji se. Na ulazu je stajala Tracy držeći pušku iz koje se još dimilo. Aiken brzo sklopi oči. Tracy odbaci pušku i pritrči mu.

— Aik, Aik, jesi li živ?

Aiken se ne pomakne. Tracy primi njegovu glavu, stavi je u krilo i počne ga ljubiti.

— Liječnika, pozovite liječnika! — vikala je.

Na vrata nahrupi skupina ljudi na čelu s Jacksonom.

— Što je ovdje bilo? — upita Jackson.

— Oh, bože, Aiken umire — s bolom u srcu reče Tracy.

— Aaaaah — prostenja Aiken i čvrsto privuče Tracy k sebi.

— Varalice — vikne ona — nije ti ništa!

— Naravno da nije — nasmije se Aiken i onesvijesti se.

Kad je opet došao k sebi, ležao je u krevetu a pred njim su smiješeći se stajali šerif Samish, Jackson i Berta. Šerif je nosio zavoj na glavi, Jackson je imao ruku u marami i jedino je Berta bila neozlijeđena.

— Tebe nitko nije ranio? — upita Aiken.

— A, probudio se! — vikne Berta.

— Dosta je ljenčarenja, gazda. Imamo mnogo posla na ranču. A i jedna gospođica čeka nestrpljivo da te vidi.

— Jesam li ja rekla da kupujem haljinu za tvoje vjenčanje?!

To Aikena podsjeti na Donalda MacIntosha.

— Što je s MacIntoshom? — upita on.

— Pa, mladog je odnio vrag. Pošto ga je Tracy ranila spašavajući tebi život, šerif ga je zatvorio, no gnjida je pokušala pobjeći i Samish ga je morao ubiti. Stari je poludio od bola i bijesa, prijetio se svima, a najviše Tracy i njezinim roditeljima. Tražio je odmah isplatu svih njihovih dugova.

— Ja...

— Ništa ne brini, šefe — prekinu ga Jackson. — Dok si tako ležao, buncao si cijelo vrijeme, pa si tako ispričao i o tom rudniku. Srećom, čuli smo te samo ja, Berta i šerif. Nas troje smo otišli i ... nadam se da se nećeš ljutiti... uzeli smo malo grumenja i isplatili dug Tracynih roditelja, a i pokupovali smo neke sitnice za vaše vjenčanje.

— Ma o kakvom vjenčanju vi stalno govorite?

— Tja, to će ti reći ova gospođica — mangupski namigne Jackson pa on, šerif i Berta iziđoše, a u sobu uđe Tracy. Sjedne na krevet, prigne se i vatreno ga poljubi. Aiken gotovo ostane bez daha, a onda je čvrsto zagrlji i privuče za još jedan poljubac.

Kad su se napokon razdvojili, zapita je:

— O kakvom to vjenčanju govorite?

— Pa, sve je zakazano za nedjelju.

— Nedjelju? A koji je danas dan?

— Srijeda. Dakle, do nedjelje moraš ozdraviti, a liječnik kaže da hoćeš, i mora ti biti gotovo odijelo. Berta ti je uzela sve mjere dok si ležao i mislim da je već gotovo.

— Hej, ali ja te još nisam pitao želiš li se udati za mene!

— I ne trebaš. Ne pitam ni ja tebe. Moraš to učiniti i gotovo!

— Kako moram?

— Pa — uzdahne Tracy — tetka Adelaide je rekla da mogu naslijediti ranč samo ako se udam za tebe.

— Polako, polako — odgovori Aik. — Koliko se ja sjećam, njezin rok je odavno prošao.

— Tako je. Prema tome, kako ja ne mogu naslijediti ranč, do njega mogu doći samo udajom za tebe. A mogu ti reći da obožavam taj ranč. Osim toga, i Berta mi je nešto rekla.

— Što? —animalo je Aikena.

— Pa, da se na tom ranču moraju uzgajati djeca, konji i goveda.

Pokazalo se dakako da je Berta itekako imala pravo.

KRAJ

U PRIPREMI:

Tex Colt:
BUBNJANJE U ZEMLJI INDIJANACA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 18.720 d, a za šest mjeseci 9.360. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO).
Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI. 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

Potražite na Vašim kioscima
LASO SPECIJAL – jesen '87

SPECIJALNO IZDANJE

LASO

Louis L'Amour:
FLINT

